

Ж 23930

Р.42 1929 т.1-4

29

1929.

(NN°4)

Ж 23930

PK^{IV} - 41166

P. 42 1929

N° 1-4

Ч. 15. Орд.

ПАПСЬКИЙ ЮВІЛЕЙ

День, в якому обходимо пам'ять Трьох Святителів єсть днем, в якому в році 1922. вибраний на Престол Апостольський кардинал Ратті торжественно був укоронований на Римського Папу, Христового Намісника і наслідника св. Апост. Петра. Жаден душпастир не повинен залишити сеї нагоди, поучення вірних про всі правди віри, що відносяться до Богом установленого заряду Христової Вселенської Церкви і до особи Христового Намісника. Усі ті правди віри повинні оо. душпастирі так сильно проповідувати вірним, щоби між ними не було ані одного, якийби не був свідомий кожної з тих правд зокрема, та сильно пересвідчений, що поза католицькою Церквою нема спасення, що она нашою матір'ю, яка в імені Божім силою Ісуса Христа учить нас, рядить нами і веде нас до вічного спасення. Ті так конечні прикмети і чесноти кожного християнина католика повинні викликувати у християн чувства преданности любови, поважання, пошани, послуху для особи того, що нам на землі Бога і Ісуса Христа заступає і в руках держить Христову владу над нами і над цілою вселенською Церквою. Над тими чеснотами і прикметами доброго католика, повинно Всечеснійше Духовенство працювати з особливою усьвітлістю сего року, в якому св. Отець, а з Ним і для Нього ціла Церква обходить 50-літній ювілей Священства, бо 20. грудня 1929. року минає 50. літ від дня — в котрім св. Отець поставлений священиком, відправив першу Службу Богу. Маю надію, що вкортці разом зі всіми Єпископами нашого обряду, розсіяними мало що не по цілому світі — бо замешкуючими Підкарпатську Русь, належачу тепер до Чехословацької Республіки — Югославію, — Сполучені Держави і Канаду в північній Америці — напишемо спільне Пастирське Послання з нагоди того ювілею, але вже тепер річниця Коронації св. Отця є для нас нагодою висказувати і проявляти наші чувства зглядом спільного Отця християнства і заносити щирі молитви перед престол Всевишнього за Його Найдостойнішу Особу. Тому заряджуємо: 1) В празник Трьох Святителів в часі Торжественної Служби Божої, кождий літургізуючий в Епархії — не тільки парохі і сотрудики, але й катихити і еромонахи і священики відправляючи Службу Богу на території Львівської Архієпархії є обов'язані до мирної а відтак до в усобиженні додати ті молитви, які є в Служб-

АН України

ЛВІВСЬКА БІБЛІОТЕКА

АН УРСР

№ Ж-1688

П

никах поміщені при Службі, „о всякім прошенію“, споминаючи при кожній імя св. Отця. 2) Усі парохі, завідателі, згідно заступаючи їх сотрудники і катихити мають на проповіді згідно ексорті згадати про річницю Коронації і про сегорічний ювілей, пояснюючи значіння тих річниць і їх торжеств для належного розположення кожного доброго католика. 3) При Службі Божій у всіх церквах відправляючий священник з народом відспіває благодарственну пісню „Тебе Бога хвалим“.

Від гр. кат. Митрополичого Ординаріату.

† АНДРЕЙ
Митрополит.

Ч. 18. Орд.

Пояснення в справі Епарх. фонду і утворення нових душпастирських посад.

З нагоди приписаної Конкордатом продажі через парохів надвижки ерекціональних ґрунтів, відносяться часто і священники і громади до Митрополичого Ординаріату з проською, щоби гроші узискані через продаж обернути в цілости, або в части на відбудову ерекціональних будинків або церков, або на основання якоїсь хосенної для церкви і народа інституції, як захоронки, захисту і т. п., а мешканці дочерних сіл упоминаються часто о утворення у них нових душпастирських посад. Щоби не бути змушеним, за кожним повторюючимся случаем давати в сій справі подібні пояснення, даю їх на сім місци Всч. ОО. з проською, щоби ті самі пояснення давали в случаю потреби і людям.

I. Продаж ерекціональних ґрунтів є приписана Конкордатом, який є законом церковним і законом світським, бо Конкордат є таким подвійним законом, проголошеним у Церкві і державі на підставі спільного порозуміння і згоди Ап. Престола і держави на одні і ті самі законні постанови. Для того і з церковного і державного права ми є обовязані продати в кожній парохії усю надвижку понад 15—30. ha. — Сей продаж одначе не змінє в нічому призначення того фонду, який становлять усі разом ерекціональні ґрунта в Епархії. Сей фонд з волі фундаторів і по приписам церковних і державних законів має призначення служити на удержання душпастирів. Ми, т. з. я яко Єпископ, усі мої дорадники і усі парохі і завідателі, які маємо разом перевести то діло, не маємо права змінити призначення того фонду, противно, маємо обовязок тим фондом так орудувати, щоби незменшеним передати його наслідникам. Сей обовязок мусимо сповняти тим совіснійше, що з многих причин маємо право боятися, що положення наших наслідників буде гірше від нашого. Орудуючи майном того фонду, ми орудуємо добром, яке має служити на удержання, а може одинокє удержання наших наслідників. Наше покоління має крім того фонду поміч у ричалтах, даваних правительством і у требах, дава-

них народом. Загальний всесвітовий напрям життя і церковного і державного веде до того, що і поміч держав і треби вірних зменшаються. Можуть прийти часи, в котрих одна і друга поміч устане, а душпастирська праця буде мусіла опертися виключно на Епарх. Фонді, повсталім з продажу ерекціональних ґрунтів. Але і той фонд, оскільки є капіталом грошовим, має як усі капітали в грошах природну тенденцію девалюації. — Гріш з часом тратить свою вартість і так усюди і все бувало. Ми доси еще не знаємо який буде той Епарх. Фонд, зн. кілька осягнем зі продажу ерекціональних ґрунтів, який з осягненого капіталу будемо мати дохід у процентах і які будемо мати тягарі, зн. ми не можемо еще усталити бюджету Епарх. Фонду. Знаємо тільки, що в міру продажі ерекціональних ґрунтів, зн. від хвилі, коли парохі перестануть мати уживання проданих ґрунтів, буде мусів Епархіяльний Фонд додавати до високости конґруи кожному з них означену суму гроший. Крім того Епарх. Фонд буде мати тягар удержання сотрудників, на яких дотації не маємо, заступників хорих і старих священників, а в данім случаю емеритів. Як довго не знаємо, чи і о скільки доходи фонду будуть перевишати його розходи, не мислимо навіть з доходів фонду нічого давати на якінебудь побічні цілі, а вже булоб неможливою хибою і блудом в завідуванню якимнебудь маетком — черпати з того капіталу на якінебудь хоч як благородні і високі цілі, але чужі призначенню того фонду, якого не маємо права змінити. А хоч ми се моглиби зробити, булиб ми глупими господарями, наколиби ми капітал видавали на біжучі видатки і потреби, бо ми напевно і свідомо йшлиб до цілковитої руїни. Ми довжні цей обовязок тим совіснійше сповнити, що проти, а в части мимо нашої волі фонд удержання священників по війні є вже значно зменшений. Знищені через війну громади не мали можности відбудувати знищених Церков і парохіяльних будинків. Та виняткова потреба парохій видавалася нам такою конечністю, що перед нею мусів уступити хоч як важний і святий закон. — Томуто вислухавши ради Митроп. Капітули і Консисторії, Ординаріят позволив в деяких винятково тяжких случаях на продаж части ерекційного ґрунту. Таким способом ми продали в цілій Епархії значну часть поля.

Крім того державна данина і податок маетковий заплачений не через ужитковців-парохів — а через саму субстанцію бенефіцій зменшив знова скількість ерекц. ґрунтів. Крім того ми приневолені обставинами взяти в части удержання дяків і служби церковної в цілій Епархії на кошт Епарх. Фонду, призначуючи кожній парохії відповідну скількість на ту ціль. Нарушуючи для тих зглядів субстанцію ерекц. маетку Епархії, ми справді зробили велику жертву для наших вірних, на яких з природи річи і з церковного права тяжить обовязок утримування священників і служби церковної і будови Божих храмів і помешкання для душпастирів, але мимо волі взбудили в народі бажання, а навіть жадання звільнитися цілковито з того природного обовязку і скинути його на церковну власть. — Виняткові случаї для виняткових повоєнних потреб сталися в очах многих правилом. Люди, що вже перед війною були привикли лише в части сповняти свої обовязки

зглядом Церкви, бо лиш в часті удержували священників, були одначе привикли поносити кошта конкуренції на будову церков і ерекціональних будинків. З нагоди виняткових случаїв продажі часті ерекц. ґрунтів на ті цілі в многих селах хотять цілком звільнитися від всяких обовязків. Та тенденція наших вірних є небезпечна не тільки для істновання парохій, бо очевидно фонд удержання священників, з котрого кілька разів черпалобися кошта будови церкви і домів, мусівби з часом цілком зникнути. Той напрям є крім того великим браком християнського розіоложення наших людей, який робить їх при деяких відносінах мало відпорними на всякі антицерковні агітації. Люди, що у нас вже не привикли до жадної жертви на піддержання релігійного життя, коли виїмігрують до Америки, Канади чи Бразилії, стоять занадто далеко від церковної організації, яка в тих обставинах мусить вже від них вимагати якихсь жертв, а яка в чужих краях є одинокою організацією, що задержує народови його віру і його народність і тому вони легко тратять віру і народність. Треба нам Всч. ОО. над тим браком нашого народа працювати. Не вистарчить може пояснити річ людям, треба передовсім ревною працею розбудити потреби релігійного життя, свідомість віри, свідомість звязи з Церквою і нашими обрядовими і народними традиціями і в практиці переконати людей о правді єванг. висказів: „дайте, дасться вам, якою мірою мірите, такою вам відміриться“, як не менше дати самим примір жертволюбивости, милосердя, щедрого давання на Божі і церковні цілі.

II. Дочерні села бажають часто утворення нової душпастирської посади і думають, що виключно від Ординаріату залежить утворення такої посади, а часом і жалуються, що мимо кількоразових просьб, а може кількоразових депутацій доси не могли ще випросити того, о що їм іде. Всч. ОО. зволють тоді і там де щотреба, давати слідуючі пояснення: З природи річи ані Ординаріат, ані Капітула, ані Консисторія, ані духовенство не є противні утворенню нової душпастирської посади. Ординаріат волівби мати хочби в кожному селі осібних душпастирів, якіби ревно працювали над заспокоєнням усіх потреб вірних. Тому нема ніякої причини обавлятися, що Ординаріат буде принципіально противний утворенню в дочернім селі нової парохії. Трудність не в браку доброї волі зі сторони церковних властей чи духовенства, а в браку конечних на те фондів. Положення так представляється: рахуючи усю дотацію на удержання священників, т. є дохід з парохіяльних ґрунтів і усі прочі, які правительство в формі ричалту виплачує що місяця Ординаріатови — маємо всего — на всего — утримання для 747 парохів, 50 сотрудників і 15 експозитів. То упосаження є так розділене, що парохам матірних парохій враховується в дотацію дохід з ґрунтів матірної парохії і усіх ґрунтів дочерних, до неї прилучених. Крім тих вивінуваних 747 сталих душпастирських посад, є ще 512 давних парохій, котрі колись, около 100 літ тому назад, мали вправді своїх осібних душпастирів, але які відтак були знесені і прилучені до сусідних сіл, тих парохій. Причина того прилучення була передовсім та, що згадані прилучені — по більшій часті менші села, не могли дати достаточного утримання свя-

щеникови. — Мешканці тих 512 прилучених сіл хотілиби мати осібних для себе душпастирів. Щоби їх вдоволити, требаби розтягнути дотацію, що тепер вистарчає на 747 посад — парохій — на 1259. Дотація, яку маємо, є ледве вистарчаюча, ясна річ, що ледви вистарчає на 747 посад — може від біди вистарчити еще на 748—49—50, але ніколи не вистарчить на 1259. — Село прилучене, яке бажалоби мати свого душпастира, мусить проте запевнити йому дотацію, рівну всім іншим, зн. около 200 зол. місячно. Бо наколи парохови матірнього села відбереться дохід з ерекціональних ґрунтів дочерного, треба йому той дохід з поля доходом з гроший заступити. Пенсія священика мусить бути забезпечена. Наколи громада обіцяє лише платити, або зложить гроші на рік, чи на два, — дарючи позатим і помешкання, в найліпшому разі може тим осягнути сотрудника на так довго, як довго йому буде виплачуватися пенсія. Як пенсія устане, не буде вже чим сотрудника оплачувати. Такий сотрудник не може мати права провадити метрики, бо метрики є книгами урядовими, що їх з права церковного і державного може тільки сталий душпастир провадити. Сотрудник, що є в якімсь селі лише рік або два, може провадити метрики в заступстві яко помічник пароха, але їх не може підписувати, зглядно документ підписаний через такого сотрудника не є урядовою метрикою. Всч. ОО. пояснюючи се мешканцям дочерних сіл, виступаючим з бажанням мати свого священика, повинні одначе передусім над тим працювати, щоб дійсно заспокоювати усі потреби дочерного села. Там, де нарід буде зі свого пароха, хоч і мешкаючого в сусіднім селі, вдоволений, де будуть мати досить часту відправу, добру проповідь і катихизацію в церкві і школі і нагоду приступання до св. Тайн, там легко і зрозуміють труднощі, які з природи річи приносять утворення нової душпастирської посади. А противно, там де нарід невдоволений, де немає того, чого йому потреба, там вічний фермент буде відчужати його від пароха і робити приступним на всякі ворожі Церкві агітації.

При тій нагоді мушу пригадати Всч. ОО., що цілє продажі ерекціональних ґрунтів є дати нагоду малоземельним, або безземельним набути ґрунт. Вони проте мусять мати першенство при рівних з рештою умовах. Як адміністратори ґрунтів ерекціональних т. з. фонду, який є власністю церкви і служить на удержання священиків, ми не маємо права продати його нижше вартости, бо така продаж є в части даровизною, тому ми спосіб продажі назвади ліцитацією, хоч вона ліцитацією в законному і офіційальному значінню не є, а має лише на ціли те, щоби усі громадяне знали про продаж ґрунту, мали нагоду внести свою оферту і щоби Деканальні Ради могли певно знати, що варта продаваний ґрунт.

† АНДРЕЙ

Митрополит.

Ч. 6183.

В справі громадських і автономних додатків до податків безпосередних, послуг і робіт (шарварків).

В останніх часах множаться случаї, що уряди громадські і виділи повітові накладають на оо. парохів різні податки автономні, особливо тзв. спеціальні дорожні оплати і жадають „шарварків“, за невиконання яких накладають на оо. парохів дуже значні оплати. — Проти візвань і виказів залеглостей оо. парохів в переважних случаях не вносять рекурсів (відкликів), або звертаються до Митрополичої Консисторії о пораду вже занедбавши термін до рекурсу; — однак і рекурси мусіли бути досить часті. скоро Львівський Воевідський Уряд видав до всіх Виділів повітових і до Магістрату м. Львова обіжнік з 9/10. 1928. ч. СА. 13526 28, в яким виражає правний погляд, що після артикулу XV. конкордату духовенство, його майно і майно церковних і правних монаших осіб має підлягати оподаткованню на рівні з особами світськими, з винятками, в тім арт. XV. конкордату предвидженими, з чого Воевідство вносить, що тим самим ухилено всі давніші титули до звільнень духовенства також від податків громадських. Сей погляд правний Воевідства не уважає Митрополича Консисторія за стійний, а то головнo з сеї причини, що конкордат заключила Апостольська Столиця з Річпосполитою Польською яко державою, а не заключила ніякої умови з галицькими громадами, ані галицькими повітами, — о яких існуванню може навіть Столиця Апостольська не знає. Для того є Митрополича Консисторія правного погляду, що заміщені в дотепер обовязуючих законах громадських на території б. австрійської дільниці звільнення і привілеї духовенства дотепер мають силу і дальше обовязують.

В кождім случаю привілеїв духовенства в тій ділянці належить боронити, аж до правосильного вирішення справи через Найвищий Трибунал Адміністраційний в Варшаві.

Проти накладання отже на о. парохів додатків і податків громадських і повітових мусять о. парохів в законнім реченці (норма 14 днів від доручення) вносити відклик, — а в случаю его неузискання чи відкинення — в протягу 2 місяців вносити через адвоката (стемпель на 30 зол.) скаргу до Найвищого Трибуналу Адміністраційного в Варшаві.

Заразом подає Митрополича Консисторія слідуочий взір, який можна змінити залежно до подійсного стану і взір скарги до Трибуналу Адміністраційного:

В з і р І.

До
ВИДІЛУ ПОВІТОВОГО
(Уряду громадського)

В

Рекурс і відклик

гр.-кат приходства в
через о. пароха в

До
Уряду Воевідського

В

проти́в наложенню на гр.-кат. приходство в
шарварку, данини на на́праву до́ріг в квоті
пооди́ноко.

Внесення рекурсове:

о ухи́лення (затверд́ження) з дня
ч. , котрим Уряд громадський (Виділ
Повітовий) в наложив на гр.-кат.
приходство в данину на на́праву
до́ріг в квоті

Причини відклику.

Зачі́плене оречення є проти́вне зако́нам — надто
зі́стало воно ви́дане без перепрова́дження потрі́бних
до ви́міру до́ходжень.

Уза́саднення.

а) По мисли обов'язуючих доси і незнесених за-
ко́нів громадських, а §. 83 зако́на з 12/8. 1866. ч. 19.
зак. кр., — §. 89. зак. з 13/3. 1889. ч. 24. зак. кр. —
§. 85. зак. з 3/7. 1896. ч. 51. зак. кр. — §. 91. статута
для м. Льво́ва і §. 64. статута для м. Кра́кова є душ-
пасти́рі, що до сво́го упо́саження службо́вого ви́льні
від громадських додатків до податків безпосередних
і від свідчення послуг і робіт. Сі уві́льнення відно-
ся́ться до додатків і преста́цій **повітових** ор. триб.
адм. з 23/6. 1880. ч. 1062, Б. 790). Супро́ти сего є при-
ходства **ви́льні від данин доро́гових**, котрі по мисли
арт. 31. зак. з 10/12. 1920. ч. 6. поз. 32. дн. зак. Р. П. є
ли́ше за́ступленням доро́жних преста́цій в **натурі.**

Зві́льнення ті му́сять бу́ти ува́жані за уде́ржані
в си́лі то́му, що арт. XV. конко́рдату, я́ко за́ключено́го
ме́жи Апо́стольським Престо́лом, а Рі́чипоспо́литото́у
По́льсько́ю, я́ко **державо́ю**, мо́же ма́ти на ду́мці ли́ше
державні податки, а ні́як не відно́ситься до податків
і додатків громадських, по́неже **Столиця Апо́столь-**
ська з ні́якими грома́дами і пові́тами конко́рдату не
за́ключила і з ними не пертра́кувала. Арт. 39. зак.
доро́гового зно́сить ли́ше супе́речні постано́ви зак.
доро́гових, не на́рушує одна́к в ні́чім спе́ціальних
зві́льне́нь в зако́нах громадських.

б) Зачі́плене оречення не узгля́дляє, що гр.-кат.
па́рох в ма́є ли́ше одну́ па́ру
ко́ний, і що він са́м ці́лком не обо́робляє гру́нтів ерек-

ційних, лише дає їх в аренду так, що его одна пара коний служить лише до урядових душпастирських занять: в виду сего є приходство в вільне від prestaцій дорогових також по мисли арт. 32. ал. 2. і 4. закона дорогового. !

в) В кождім случаю супроти обставин під б) наведених представляється вимірена данина яко **непомірно** висока.

В з і р II.

Do

NAJWYŻSZEGO TRYBUNAŁU ADMINISTRACYJNEGO

w Warszawie.

Skarga.

ks. gr.-kat. proboszcza
w przez adwokata
przeciw
decyzji Województwa w intymowanej
decyzją Wydziału Powiatowego w
z dnia , doręczonej skarżącemu
dnia
potrójnie.

Stan faktyczny.

Wedle zawiadomienia Wydziału Powiatowego
w nie uwzględnił Pan Wo-
jewoda odwołania wniesionego
przez podpisanego przeciw nakazowi płatniczemu Wy-
działu powiatowego w , którym
wymierzono skarżącemu opłatę drogową na rzecz po-
wiatowego Związku komunalnego w
(opłatę szarwarkową na rzecz gminy).

Dowód: intymat Wydziału Powiatowego w
pod I). Przeciw powyższej decyzji Województwa wnosi
podpisany ks. w ustawowym
dwumiesięcznym czasokresie

Skargę

z wnioskiem o zawyrokowanie: Orzeczenie Wojewody
. przy udziale Wydziału powiato-
wego, intymowane powodowi ks.
pismem Wydziału powiatowego w
uchyla się, jako przeciwne prawu, naruszające ustawę
i prawa powoda i obciążające skarżącego obowiązkiem
bez podstawy prawnej. (art. 9. ust. o Najw. Trybunale
Administracyjnym).

Powody zaskarżenia.

Zaskarżone orzeczenia są przeciwne prawu, nie uwzględniają przysługujących plebanom ustawowych zwolnień, i obciążają skarżącego obowiązkiem, od jakiego on jest ustawowo zwolniony.

Uzasadnienie:

Zaczezione orzeczenia powołują się na przepisy ustawy z 11/8. 1928. o tymczasowem uregulowaniu finansów komunalnych. Skarżący przyznaje, że gminy i Wydziały powiatowe mają w zasadzie prawo wymierzać opłaty drogowe, zarzuca jednak, że nie mają one prawa opłat tych wymierzać plebanom. Opłaty drogowe są wedle art. 31. ustawy z 10/12. 1920. o budowie i utrzymaniu dróg publicznych w Rzeczypospolitej Polskiej Nr. 6. poz. 32. U. RP. z 1920. niczem innem, jak zmianą świadczeń drogowych w naturze, pokrywającą koszty najmu robocizny pieszych i środków przewozowych. W myśl wszystkich, obowiązujących dotąd w b. zaborze austriackim ustaw gminnych w szczególności w myśl §. 69. ust. z 13/3. 1889. l. 24. dz. u. kraj. §. 85. ust. z 3/7. 1896. l. 51. u. kr. §. 91. statutu dla miasta Lwowa i §. 64. dla m. Krakowa są duszpasterze zwolnieni od opłacania gminnych dodatków do podatków bezpośrednich, jakoteż od wszelkich posług i robót. To uwolnienie odnosi się także do dodatków i pretensyj powiatowych, jak o tem orzekł Trybunał Administracyjny w Wiedniu, orzeczeniem z 23/6. 1880. l. 1062. Budwiński 790. Ten przywilej duchowieństwa nie został niczem uchylony i w szczególności nie uchyla go ani art. 39. ust. o budowie dróg, ileż uchyla on tylko ustawy sprzeczne o budowie i utrzymaniu dróg, a temsamem nie odnosi się ani nie może uchylić ustaw gminnych i nie uchyla go art. 76. ust. o uregulowaniu finansów komunalnych, ileż, że ustawa ta wogóle nie zawiera żadnych postanowień o osobistych zwolnieniach i również nie odnosi się do specjalnych ustaw gminnych. Wreszcie nie może również odnosić się do tego przywileju ani go uchylać art. XV. Konkordatu, ileż Konkordat został zawarty między Stolicą Apostolską, a Rzeczypospolitą Polską, jako Państwem, tak, że zrzeczenie się przywilejów podatkowych kościoła odnosi się jedynie do podatków rządowych, skarbu Państwa, a nie może dotyczyć podatków gminnych i powiatowych, ileż Stolica Apostolska nie zawierała Konkordatu z gminami i powiatami.

Ч. 12.819.

В СПРАВІ КОМАСАЦІЇ ГРУНТІВ.

Одною з підставових умовин рентовності малорільних господарств є комасація ґрунтів, яку тепер Міністерство Реформ рільних і в нас переводити розпочало через Окружні і Повітові Уряди Земельні. Тій так хосенній акції стоїть на перешкоді зовсім неоправдане негативне становище нашого народу і тому духовенство як просвітителі його повинно також в справі комасації взяти не тільки в ініціативі, але й її переведенню провідну участь. Закид проти комасації, що на случай граду на деяких парцелях поля можна бути пощадженим, не є стійний, бо перед допустом Божим чоловік не є в силі охоронитися. Також закид про можливе покриття при наданню нових парцель не має основи, бо справедливість беззглядна і згода сторін є підставою і найголовнішим услівем кожної комасації. Кожда пядь землі на цілім терені обнятим комасацією, є совісно оцінювана і класифікована при участі і під доглядом власника ґрунту і членів місцевої ради комасаційної через знатоків селян, яких собі самі вибрали і яких оплачує держава. Мокрі ґрунта мусять безуслівно бути змельоровані (дренами і ровами). Рівночасно з комасацією, мусить бути з уряду переведена устава о реформі рільній так зване: *scalenie ґruntów z uzupełnieniem małorolnych i karłowatych gospodarstw*. Длятого то є виключений від купна ґрунту призначеного, на *uzupełnienie małorolnych i karłowatych gospodarstw* кожний, хто не є власником хотяйби і найменшого куска землі даної місцевости. На докуплення ґрунту одержують учасники комасації від 50—100% ціни купна позички: Державного Банку Рільного до висоти $\frac{3}{4}$ оцінки, поданої через таксатора наведеного Банку і позички запомогової Міністерства Реформ Рільних. Если таксатор Банку оцінить пр. вартість одного морга на 60. долярів, то Державний Банк Земельний уділює 45 долярів позички в листах заставних 7 процентових на сплату до 35 літ. Решту ціни згодженого поля доповняє Окружний Уряд Земельний через позичку запомогову на 4%, платну до 35. літ ратами (яких сплата зачинається доперва по трох літах) до висоти від 50 до 100 процент ціни купна, залежно від того, чи купуючий рішився переселитися на новонабутий обшар — свої давні поля, чи лишається з своєю хатою на старім місці. Переносячися на нові оселі, дістають позички запомогові на перебудову, будову студні і т. д. Про дальші користи з комасації поінформує повітовий комісар земельний, який на підставі предложених підписів просячих о комасацію негайно приїде на місце і на зборах цілого села дасть авторитативно основні поучення. В громадах, які перші в повіті зголосяться до комасації, покриває держава технічні кошта комасаційні — для прочих дає догідний кредит на ту ціль. Адміністраційні кошта, як поміщення бюра технічного, світла, опалу, обслуги, підводи, потрібні папки і т. д. поносять учасники комасації при помочі кредитів державних. Громади переводячі комасацію на свій кошт, є через два роки звільнені від плачення податків. При теперішній трудности

одержання позичок лише ті громади дістануть позички на купно-грунтів—з Державного Банку Земельного—і мелясації, в яких переводиться комасація. З огляду на користи комасації, при якій і ерекціональні грунтя комасуються в оден або два куски, користають з загально переведеної потрібної меліорації і по можности виділяються в доступнім місци як найблише приходства, поручає Митрополичий Ординаріят справою комасації горячо занятися. Вправді треба наперед бути приготованим на много прикростий і неоправданих нарікань зі сторони своїх парохіян, але за те по скінченню комасації, певний добробут нагородить вдячністю і довірям того, котрий при вкладі так великого труда се велике добродійство спричинив і перевів.

Ч. 886/29.

ПЕРЕДПЛАТА ЗА АЕп. ВІДОМОСТІ.

Подається до відома, що передплата за АЕп. Відомости за 1928 рік виносить 5 зол. — Згадану належитість стягнеться з платні за март — а ОО. які платні не побирають, як також ОО. катихити, обовязані повисшу передплату безпроволочно надіслати.

Ч. 418/ФЛ.

В справі предккладання виказів зредукованих Служб Божих.

Пригадується оо. парохам, завідателям, ехс. завідателям і експозитам, що речинець до предккладання виказів Служб Божих зредукованих (фондаційних, яких капітали здевалюовані і релігійного фонду) назначений до дня 28. лютого кожного року.

Ч. 885.

В СПРАВІ МЕТРИК УРОДЖЕННЯ ДІТИЙ НЕЗНАНОГО ПОХОДЖЕННЯ.

З відступаючою російською армією в маю 1915 р. виїхало до Росії досить богато галицьких родин з дітьми.

Російський уряд казав відділити дітий від старших збігців, помістив дітий у двох окремих захистах (в Єкатеринославі і Бердянську), а старших по всіляких бараках для збігців, де богато їх вимерло від поневірки і пошестних недуг.

Діти перебували в згаданих захистах до серпня 1918. р., поки австрійська армія репатріювала їх назад до Галичини. Старші зпоміж них тямилі свої прізвища і назву села, де родилися, і тих легко було відіслати до громади приналежности. Але молодші діти, які виходячи з Галичини числили 1—6 літ, на протязі звиш трилітнього побуту в Росії забули зовсім рідну мову, назву рідного села, а навіть свої родинні прізвища, так що по приїзді їх до Львова в 1918 р. вписувано їх до виказів тільки по хрестним іменам, н. пр. Д м и т р о, літ 8, — С е м е н, л. 7. — без ніяких більше даних.

Більшу частину тих дітий розібрали люде по селах на службу, а мала часть їх лишилася в львівськiм захисті, де ходили до

1 зол. Так само і витяги метрик підлягають оплаті стемпля на 1 зол. Вільні від оплати стемпля є свідоцтва і витяги метрик видавані на жадання урядів державних і самовладних. Коли однак сторона, просяча о видачу метрики, є так убога, що не є в спроможі зложити оплати стемпля, вільно видати її бажаний акт без стемпля, однак та обставина має бути зазначена на акті і в книзі чинностей.

Ч. 11622/Б.

В ділі уміщення і охорони нівеляційних знаків на церковних будівлях.

Міністерство Публичних Робіт віднеслося до Митрополичого Ординаріату посредством Міністерства рел. ісповідань і публичної освіти, що наміряє помістити більше число нівеляційних знаків на мурах церковних будівель. Тому, що ходить о се, щоби перевести основну нівеляцію, гр. кат. Духовенство Архієпархії не буде ставляти сему ніяких перешкод, бо ушкодження стін по всадженню знаків будуть направлені, а оскільки церковна будівля має значіння цінної старовини, буде в тім случаю порозуміння з місцевим консерватором, згідно з Архієпархіяльною консерваторською комісією по словам XIV. арт. конкордату.

Ч. 12495/29.

Митроп. Ординаріат горячо поручає розіслану до Урядів парох. відозву гр. кат. парох. комітету церкви св. Норберта в Кракові в справі збірок на відновлення тамошньої церкви. Зібрані датки належить відсилати чеком гр. кат. Уряду парох. церкви св. Норберта в Кракові.

Х Р О Н І К А.

Іменування:

Ординаріятськими шкільними Комісарами іменовані:

Ч. 9778. о. Евген Мацелюх, п. Кудобинець — для комісаріату Зборівського декан. Ч. 12899. о. Юліян Барановський, п. Дарахови — для комісаріату Тереховельського декан.

Ч. 925/29.

Нотарем Митроп. Суду церк.

о. Евген Гаврилюк, рек. Левандівки.

Наділені крилошан. відзнаками:

Ч. 11928. о. Теодозій Крохмалюк, п. в Підгайчиках. Ч. 344. о. Стефан Лопатинський, п. в Ляцькім. Ч. 1057. о. Петро Стернюк п. в Гошові.

Містодеканами іменовані:

Ч. 9430. о. Іван Зазуляк, п. Колодіївки — для Скалатського декан. Ч. 139. о. Роман Зарицький, п. в Вікні — для Грималівського деканату.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 11795. о. Василь Ощипко — на Пикуловичі, дек. Яричівського. Ч. 9056. о. Петро Лящук — на Скваряву, дек. Золочів. Ч. 12826. о. Маріян Плешкевич — на Шуровичі, дек. Лопат. Ч. 724. о. Теодор Ліщинський — на Мшанець, дек. Озірн. Ч. 855. о. Василь Сень — на Завидовичі, дек. Городецьк.

Душпастирські посади одержали:

Ч. 7617. о. Андрій Аврамович — зав. в Коростові. Ч. 9056. о. Євген Лукашевич — зав. в Бужку. Ч. 9004. о. Михайло Бутринський — ехс. зав. в Чистопадах. Ч. 9520. о. Николай Служинський — зав. в Божикові. Ч. 9536. о. Михайло Кліма — зав. в Пеняках. Ч. 9800. о. Александер Ціцькевич — зав. з пр. пароха в Панасівці. Ч. 9801. о. Ілія Бобіляк — зав. з пр. пар. в Плетеничах. Ч. 11805. о. Василь Подоляньчук — сотр. з пр. уп. в Ступках. Ч. 11929. о. Михайло Ференц — екс. зав. в Верчанах. Ч. 11983. о. Петро Гедз — екс. зав. в Лукавици нижн. Ч. 12057. о. Александер Содомора — душпаст. в Кудерявцях. Ч. 12150. о. Ярослав Чемеринський — зав. в Вербилівцях. Ч. 12681. о. Діонізій Лукашевич — зав. в Вістовій. Ч. 90. о. Николай Бутринський неопр. — прив. сотр. в Покрівцях. Ч. 91. о. Николай Капшій — неопр. зав. в Гарбузові. Ч. 89. о. Ігор Петро Сендецький неопр. — сотр. в Бурканові. Ч. 92. о. Климентій Шостак неопр. сотр. в Яричеві нов. Ч. 115. о. Ілія Гаврилишин пом. душп. в Бабухові ад Вербилівці. Ч. 138. о. Іван Кліш — зав. в Солонці. Ч. 240. о. Стефан Паламар — зав. в Чертіжи. Ч. 241. о. Александер Голінагий — зав. в Облазници. Ч. 346. о. Стефан Івасик — зав. з прав. пароха в Дашаві. Ч. 612. о. Семен Чепіль неопр. — сотр. в Журавні.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 9418. Чеслав Піліховський, учит. — в Лугах. Ч. 9681. Микола Височанський, ем. учит. — в Климці. Ч. 9729. Володимир Левицький, ук. богосл. в Дунаєві і Поточанах. Ч. 9748. Мечислав Голинач, учит. — в Нуцу. Ч. 10055. Ольга Попадюк, учит. — в Черемхові. Ч. 10491. Косма Сидор, учит. — в Стільську. Ч. 10361. о. Мирон Прийма — на Левандівці. Ч. 12650. Софія Кропивич-Мандрикова, учит. — в Пшеничнику. Ч. 12720. Василь Задорожний, учит. — в Щепанові. Ч. 12902. П. Босаків, учит. — в Водниках. Ч. 12723. Крижанівська, учит. — в Перлівцях. Ч. 12767. о. Іван Пасіка — в прив. жін. Сем. Т. Ш. Л. в Тернополи. Ч. 12898. Йосиф Скульський, уч. бог. — в Уневі. Ч. 12174. Іван Кожан, учит. — в Ростічках. Ч. 12658. о. Теофіль Горникевич — в акад. гімн. у Львові. Ч. 302. Стефанія Литвин, учит. — в Супранівці. Ч. 13029. Левкадія

Гайдунюк, учит. — в Курниках шлях. Ч. 448. Павліна Банахова, учит. в Шумлянах. Ч. 448. Прокіп Пастивнич, учит. — в Славятині.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 9996. Василь Вишневський, Юрій Юрочків, Василь Бойчин, Стефан Сомит, Іван Гуць, Евстахій Дирів, Михайло Дудин, Юрій Дудин, Юрій Милів, Микола Бойчин, Анна Бойчин — госп. з Янів-ки. Ч. 11926. о. Іван Денис Целевич, сотр. в Плаучи вел. Ч. 12092. Іван Філяс, Микита Гусак, Юліяна Багирич, Явдоха Бочан, Михайло Міськів — госп. в Гайворонці. Ч. 12149. Анастасія Хома — госп. в Ярославичах. Ч. 12151. Семен Чабан — госп. в Глядках. Ч. 11927. Андрій Марчівський — госп. в Плаучи мал. Ч. 10190. о. Володимир Коновалець, пар. Малехова, Йосиф Брик — госп. в Малехові, Юрій Гамота — госп. в Дублянах. Ч. 12239. Теодозія Юрків — госп. в Подусільній. Ч. 12690. Іван Байдала, Михайло Шевчишин — госп. в Дунаєві. Ч. 12754. Андрій Павлович — госп. Струтині вижн. Ч. 13016. Іван Боровець — госп. в Великополі. Ч. 103. Андрій Собальський, Теодозія Свистун, Розалія Бемко, Стефан і Марія Терлюки — госп. в Увсю, Анастасія Буката, Євгенія Крушельницька — госп. в Зарваниці, Параскевія Фецап — госп. в Золотниках, Петро Братковський-Кричковський, Теодор Братковський-Кричковський, Павло Конхович-Чайковський — госп. з Доброполя. Ч. 184. Григорій і Юлія Подобні — госп. в Лозині. Ч. 277. Яким Кулик — госп. в Яричеві стар. Ч. 269. Іван Андрушків — госп. в Підлісках вел. Ч. 478. Петро Парамоняк, Павло Яцишин, Іван Пакош — госп. в Ставчанах.

Звільнені від конкурсового іспиту:

Ч. 9704. о. Павло Штокалко, п. в Кальнім — на 6 літ. Ч. 12410. о. Стефан Ковалів, п. в Галичанові — на 6 л. Ч. 12573. о. Михайло Горчинський, п. в Фирлієві — на 6 л. Ч. 9755. о. Іван Адам, п. в Рокитні — на 6 л. Ч. 10243. о. Корнило Загайкевич, п. в Руднім — на 6 л. Ч. 11982. о. Євген Костишин, п. в Балучині — на 6 л. Ч. 12240. о. Євген Шанковський, п. в Лецівці — на 6 л. Ч. 13199. о. Андрій Кухта, п. в Ляховичах под. — на 6 л. Ч. 13293. о. Николай Ілевич, п. в Голгочах — на 3 л. Ч. 12459. о. Михайло Лишак, зав. в Хреневі — на 3 л. Ч. 29. о. Лев Сілінський, п. в Петранці — на 6 л.

Продовження важности конкур. іспиту отримали:

Ч. 8284. о. Михайло Романишин, п. в Суходолі — до вес. реч. 1929. р. Ч. 9075. о. Орест Дурбак, п. в Глібові — до вес. реч. 1929 р. Ч. 11746. о. Михайло Волинець, п. в Загірочку — до вес. реч. 1929 р. Ч. 12456. о. Роман Берест, п. в Бишках — до вес. реч. 1929 р. Ч. 12825. о. Антін Боднар, п. в Плотичі — на 2 р.

Ординовані:

Николай Іван Бутринський, Николай Капшій, Михайло Манишевський, Ігор Петро Сендецький, Януарій Федюк, Семен Чепіль, Климентій Шостак.

Ч. 1088.

Розписується конкурс на опорожнені парохії з речинцем до 30. цвітня 1929. р.

1) Деканат: Бобрецький: Підярків; 2) дек. Болахівський: Го-зіїв, Слобода Болахівська; 3) дек. Брідський: Суходоли, Ражнів; 4) дек. Бурштинський: Юнашків; 5) дек. Винницький: Чижиків; 6) дек. Войнилівський: Медина, Перевозець; 7) дек. Галицький: Конкольники (дотацію становлять ґрунта без платні); 8) дек. Глинянський: Полоничі; 9) дек. Жидачівський: Облазниця; 10) дек. Журавенський: Чертеж; 11) дек. Залозецький: Вертелка, Кутище, Ратище (ґрунта ерекц. становлять дотацію пароха без додатку), Серетець, Шишківці, Чистопади; 12) дек. Зборівський: Плісняни; 13) дек. Золочівський: Хильчиці з Бонишином без додатку конгр.; 14) дек. Калуський: Вістова, Грабівка; 15) дек. Лопатинський: Стремільче, Станиславовчик; 16) дек. Любінецький: Розгірче, Лукавиця нижня; 17) дек. Львівський: Солонка; 18) дек. Миятинський: Якимів; 19) дек. Нараївський: Бачів; 20) дек. Николаївський: Воля вел., Ілів; 21) дек. Новосельський: Пальчинці; 22) дек. Олеський: Бужок; 23) дек. Оліївський: Гарбузів, Лопушани, Манаїв; 24) дек. Перегінський: Вільхівка, Липовиця, Суходіл; 25) дек. Підгаєцький: Білокерниця (ґрунта становлять дотацію без додатку конгр.) Теляче; 26) дек. Перемишлянський: Утіховичі; 27) дек. Підкаменецький: Пеняки, Чепелі; 28) дек. Рогатинський: Вербилівці; 29) дек. Рожнітівський: Камінь, Рівня, Берлоги; 30) дек. Скільський: Підгородці, Сопіт, Ямельниця; 31) дек. Стрийський: Підгірці-Верчани; 32) дек. Тухлянський: Либохора, Сморже, Хашоване, Ялинковате; 33) дек. Щирецький: Щирець.

КОНКУРСИ НА ДЯКІВ.

Розписується конкурс на дяка: Ч. 8998. в Кропивнику дек. Калуського, побори: роківщина, 1 морґ поля, хати нема. Ч. 11864. в Боршеві, дек. Перемишлянського, побори: роківщина — гарнець збіжа від числа і треби. Пожадана кваліфікація висшого степення. Ч. 12509. в Бариліві, дек. Лопатин., побори: роківщина до гарнцю збіжа від числа.

Ч. 812/К.

Подається до загальної відомости, що є на продаж артистично виконаний іконостас з дубового дерева з образами на цинковій блясі мальованими. В цілі оглядин его, можна зголошуватися в канцелярії Уряду парох. ц. св. Юра від 10—12 рано і від 4—6 год. попол. Ціна після умови.

Ч. 722.

Митрополичий Ординаріят поручає усім Всч. Урядам парохіяльним і Радам парохіяльним пана артиста Михайла Осінчука, яко визначного знатока нашої іконописи, знаменитого та солідного фахівця у виконуванні стилевих робіт артистичного малярства наших церков.

Ч. 1015.

Поручається Всч. Духовенству нововиданий катихизм до 1-го св. Причастя о. Льва Ваня. — Ціна 0.50 зол., замовляти у автора в Самборі.

ПОМЕРЛИ

о. Богдан Дорожинський, зав. в Лукавиці нижн. дня 20. листопада 1928 р.

о. Стефан Городецький, п. Вербиловець дня 26. листопада 1928 р.

о. Ілярій Січинський, п. Вістови, дня 2. грудня 1928.

о. Антін Підлісецький, п. Облазниці, дня 19. грудня 1928.

о. Іван Рудницький, п. Чертіжа, дня 1. січня 1929 р.

о. Людвик Підгородецький, п. Солонки, дня 5. січня 1929. р.

о. Михайло Баричко, п. Щирця, дня 1. лютого 1929 р.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Від Митрополичого Ординаріату:

о. Михайло Яцковський,
Канцлер.

о. Александер Бачинський,
Вік. ген.

ЛНБ ім. В. Стефаника
АН України

АПОСТОЛЬСЬКЕ ПИСЬМО

Св. Отця Пія XI. о надзвичайнім загальнім Ювілею, оголошенім на цілий рік 1929.

ПІЙ ЕПІСКОП
Слуга Слуг Божих
на вічну пам'ять.

Розпочинаючи за особлившою Божою ласкою п'ятдесятий рік від хвилі прийняття Священства, нічо не може бути дня Нас, спільного Отця всіх вірних, більше пожаданим як се, щоби всі Наші сини, злучені з Нами серцем і молитвою зложили Богови подяку і просили Його о поміч так для Нас, як і для повіреної Нам Церкви, якій грозить тільки зла і небезпек; щоби тою помічю скріплені, стреміли всі до поширення і помноження віри і до більшого освячення життя, чого передовсім серед духовенства бажаємо.

Незмінна отже радість наповнила Наше серце — а радість тим більша, чим охотнійше і горячийше добрі діти з цілого світа складають Нам з тої нагоди в подиву гідній однодушності свої бажання, заносючи за Нас приватно і публично молитви до Бога в ті дні розпочатого року.

Той так могутий і несподіваний відрух людських сердець, вказує Нам хіба як найяснійше на се, що діти, віддані своєму Отцю поділяють з Ним не тільки журби і смутки, але й вміють з Ним тішитися і радуватися задля тої неначе конечности, яка лучить в одну цілість і нагинає під свої права всіх, що живуть в якійсь життєвій спільноті. Бо власне головним законом любови є се, щоби оказувати її не тільки словами, але й ділами, а діла ті є того рода, що неначе полягають на взаємній виміні дібр.

А тим якраз законом Ми так дуже руководимося, що після можности ділимося з Нашими найлюбійшими синами тим Нашим добром і звиваємо їх до спільної Нашої радості в той спосіб, що жертвуючи їм скарби небесних дарів, яких власть розділювання маємо, злучуємо через се особисту радість Отця з радістю і пожитком для дітей.

Ідучи проте слідами Наших попередників, а особливо Льва XIII., постановили Ми оголосити цілому християнському світові Новий Святий Рік і то надзвичайний на взір загального Ювілею, який буде тревати через цілий рік — аж до кінця грудня. Тому, що жерела Церкви, задля батьківської щедрости, через цілий той

протяг часу поплинуть обильнійше, маємо непохитну надію, що всі вірні вже тепер зачнуть з великою радістю і охотою користати з тих спасенних середників в тім наміренню, щоби наступила поправа обичаїв в життю приватнім і публичнім, щоби віра утвердилася, та огонь побожності загорів. Бо колиб в християнським народі яснійшою полуміню розгорівся той запал до молитви, який Ми часто — навіть недавно — поручали — булоби то найуспішнійшою помічю для Нас і для Церкви, особливо в теперішніх, так дуже для християнства тяжких часах. Переняті отже тою самою гадкою, що Наш попередник Лев XIII. і маючи ту саму що він надію, оголошуємо і Ми св Ювілей „для тих всіх, що бажають спасення своєї душі і взиваємо їх, щоби хоч на хвилю скупили свої душі, та свої гадки, привязані до земських річий, звернули до висших цілей; а буде се благословенням не тільки для одиниць, але й для цілої суспільности для того, що о скільки одиниці будуть поступати в усовершенню своєї душі, о стільки зросте чеснота і правість в життю і публичних обичаях“. Коли отже св. рік має головню на цілі розширення і помноження віри, та приновлення обичаїв до євангельських засад, то згадка того дня, в якім Ми одержали священничу власть, здається насильно упоминає тих всіх, які тої самої гідности удостоїлися, щоби они памятаючи на достоїнство свого стану — вели з дня на день що раз то святійше і побожнійше життя. Надіємося, що з тих пребогатих овочів Ювілею, які сплинуть на поодиноких людей і на цілий загаль, вплине вкінці і те, так дуже Нами пожадане, цілковите і совершенно відновлення миру Христового в Царстві Христовім.

Тому то з милосердія Всемогучого Бога, опираючися на повазі блаженних Апостолів Петра і Павла — силою тої власти звязування і розвязування, якої Нам, хоч негідним, Господь уділив для поширення і помноження віри, поправи обичаїв, а особливо для освячення священників, уділяємо всім вірним обох полів і кождому зосібна, повного відпусту всіх гріхів, на взір загального Ювілею, якого можна доступити почавши від нинішного дня, аж до кінця місяця грудня під слідуючими услівями:

I. Мешканці і паломники, перебуваючі в границях римської дієцезії:

1. Коли відвідають два рази, чи то в тім самім дни, чи то в двох ріжних днях — базилики Лятеранську Спасителя, Ватиканську св. Ап. Петра і Ліберіанську Матери Божої і помоляться побожно через якийсь час в висше згаданім наміреню св. Отця, а іменно за навернення грішників, за викорінення ересей, о спокій і згоду між народами, бо тоді лекше наступить вивиснення, повождження і свобода католицької Церкви і єї Голови, Намісника Христового.

Колиб кому, а особливо мешканцям передмістя, відвідини згаданих базилік були за тяжкі, чи то задля далекого віддалення, чи то задля якоїсь іншої важкої перешкоди, годимося, щоби сповідники позволяли поодиноким вірним на вибір іншої парох. церкви, в якій звичайно відправляється Служба Божа і щоби її в подібний спосіб відвідали.

2. Через два дні крім тих, в які церковною заповіддю є обов'язані до посту і до повздержности — повинні постити і заховати повздержність після приписів Канонів Кодексу канон. права.

3. Повинні приступити до св. Тайни Покаяння — щоби доступити розрішення поза щорічною сповідю, — обов'язуючою загальною; повинні також прийняти св. Причастя поза св. Великодним Причастям.

4. Вкінці повинен кождий після доброї волі і можности, засягнувши ради сповідника, зложити якусь милостиню на богоугодну ціль; поручаємо передовсім Діло Поширення і Заховання Віри.

II. Поза Римською дієцезією, для цілого світа, приписуємо двократні побожні відвідини того самого дня, або в два ріжні дні, трьох церков або публичних каплиць, в яких звичайно відправляється Служба Божа, а які повинні бути визначені місцевим Ординарієм, або також з його поручення; де нема тільки церков, належить відвідати три рази дві церкви, або шість разів одну церкву. Впрочім кождий повинен докладно виповнити всі інші, висше наведені услів'я.

III. Для тих, що хотілиби чи то в Римі, чи денебудь в іншій місци відбути відвідини громадно чи в процесіональнім поході під проводом пароха, або іншого визначеного священика, може Ординарій після свого осуду число відвідин зменшити.

IV. Відвідини можуть відбуватися почасти в одній а почасти в другій дієцезії; а в тій самій дієцезії, почасти в одній місцевої, а почасти в другій — але завжди в церквах, для кожного поодинокого місця законно призначених.

V. Вірних, які задля справедливої і розумної причини не моглиби виповнити котрогось з вище згаданих услів'їв, або навіть всіх, можуть сповідники розрішати, замінюючи їм приписані услів'я на інші богоугодні діла.

VI. Всі монахи і ті, які є тою назвою обняті в другій часті другої книги Кодексу канонічного права, можуть одержати розрішення чи поодинокі, чи громадно від своїх безпосередних настоятелів, які заміняють їм приписані услів'я на інші, але не на такі, до яких є обов'язані заповіддю; світські знова згромадження релігійні одержать розрішення від того священика, який ними рядить на зовні — а поодинокі члени, в разі потреби, від власного сповідника.

Через цілий час Ювилею, повинні сповідники при розрішуванню і уділюванню диспенз придержуватися приписів Кодексу канонічного права.

Не відбираємо їм однак жадних надзвичайних властей, навіть делегованих, які може посідають. Але крім того, уділюємо їм на цілий той рік слідуєчих уповноважень, в границях одначе юрисдикції звичайної — чи делегованої, яку мають від своїх Ординаріїв. А іменно: чи в Римі, чи де небудь, мають власть розрішати відповідно приготованих каянників від всіх гріхів задержаних так „*ab homine*“ як „*a iure*“, получених з цензурою, або без цензури, з виїмком случаю зломання тайни „*Sancti Officii*“

як також всіх случаїв „*specialissimo modo*“ задержаних св. Отцю (кан. 2320, 2343, 2367 і 2369 к. к. пр.) а вкінці і тих гріхів, в котрих по одержанню розрешення на підставі 900. канон. тяжить ще обов'язок віднести до св. Пенітенції і виконати її поручення (пор. Декр. св. Пенітенц. з д. 16. листопада 1928.). Рівнож уділяємо поодиноким сповідникам, апробованим як вище, власть розрішати задля розумної причини від всіх приватних обітів, навіть зложених під присягою, з виїмком тих, які кан. 1309 є задержані Апостольській Столиці і з виїмком обіту прийнятого третьою особою, якій розрешення вийшлоби на шкоду, хиба, що та особа зрікається свого права. Можуть також покайні обіти, „*vota poenalia*“ бути замінені, але тільки на діло, яке таксамо успішно відтягає від гріха.

Того рода уповажнень і властей при розрішуванні і уділюванні диспенз можна уживати лише зглядом тих, котрі мають щире намірення узискати Ювілейний відпуст і виповнити приписані, або замінені діла. Колиб однак ті самі вірні, одержавши розрешення або диспензу, не могли задля слушної перешкоди сповнити прочих услівій, ласкаво постановляємо, що одержане розрешення згл. диспенза також будуть важні.

З тих уповажнень і властей можуть сповідники користати лише „*in foro conscientiae*“ також „*extrasacramentali*“, о скільки очевидно не ходить о гріх, котрий може бути відпущений тільки в сповіді.

Особи, обложені поіменно цензурою, або яко такі публично знані, не можуть так довго користати з добродійств Ювілею, доки не надоложать на зовні (*in foro externo*) так, як того право вимагає. Коли однак в совісти (*in foro interno*) щиро залишать опір і окажуться відповідно розположеними, можуть, по усуненню згіршення, одержати тимчасове розрешення в сповіді в тій виключно цілі, щоби доступити Ювілейного відпусту; тяжить однак на них обов'язок чим скорше виповнити вимоги права також „*in foro externo*“.

Повного Ювілейного відпусту, який вільно жертвувати за себе, або за душі в чистилищі, можна доступити два й більше разів, при чім належить за кожним разом виповнити приписані услів'я; однак тільки при першій узискуванні Ювілею, заки каяльник не виповнив ще всіх приписаних умовин, може сповідник, навіть більше разів, користуватися зглядом него властю розрішування від цензур і задержаних гріхів.

В часі Ювілейного року не устають інші відпусти, прив'язані до умовин відмінних від умовин теперішнього Ювілейного відпусту. Овсім, щоби зростав щораз більше дух молитви — дозволяємо ласкаво, щоби всі вірні могли через цілий той рік доступати відпусту сімох літ і тількиж чотиродесятниць кілько разів лише помоляться побожно через якийсь час в наміренню св. Отця перед виставленими, або навіть замкненими в кивоті Найсв. Тайнами; відпусти уділені давнійше за те саме добре діло — остають в силі. А хто що дня, через цілий тиждень, буде набожно відбувати такі посіщення, може на звичайних услів'ях доступити

повного відпусту. Крім того, щоби піднести серед духовенства побожність при відправлюванні Служби Божої — уділяємо поодиноким священикам аж до 31. грудня б. р. особистого привілею, силою якого можуть що дня, відправляючи Службу Божу, жертвувати повний відпуст за одну душу, терплячу в чистилищі.

А щоби се Наше Письмо лекше дійшло до відомости всіх вірних, хочемо, щоби його відписам навіть друкованим, але підписаним через публичного нотаря і скріпленим печаттю якоїсь особи, наділеної церковною повагою, всі таку давали віру, яку давалиби отсему Нашому власноручному письму.

Нікому отже не вільно змінити слів нинішнього Нашого розпорядження, оголошення і Нашої волі, ані не вільно нікому її зухвало супротивлятися. Бо колиби хто на се поважився, нехай знає, що стягне на себе гнів Всемогучого Бога і св. Апостолів Петра і Павла.

Дано в Римі у св. Петра, дня 6. місяця січня, року 1929. а Нашого Понтифікату семого.

Бр. Андрей Кард. Фривірт
Канцлер Св. Р. Ц.

Йосиф Вільперт
Декан Кол. Протон. Апост.

Лаврентій Кард. Ляврі
Вел. Пенітенціяр.

Домінік Йоріо
Апост. Протонотар.

Письмо Св. Конгрегації для Східної Церкви.

Ч. 26/Орд. Св. Конгрегація для Східної Церкви, пересилаючи повищу Апостольську Конституцію долучає ще таке письмо, яке в перекладі подається:

Св. Конгрегація для Східної Церкви.

Прот. Ч. 29/29.

Рим, дня 26. лютого 1929.

Преосвященний і Високопреподобний Отче!

З радістю висилаю особисто Вашому Преосвященству конституцію „*Auspicantibus Nobis*“ з дня 6. січня с. р., якою Св. Отець запрошує католицький світ, щоби тішився з Ним і дякував Богу, що позволив Йому святкувати 50-ліття Священства і уділяє загальний Ювілей на цілий 1929-ий рік на спосіб Святого Року. Як Його Святість виражається у згаданій конституції, то ціли які собі постановляє, духовні і святі: „старатися о зріст віри, поправу обичаїв, святість клиру. А означуючи услівя для отримання повного ювілейного відпусту, старається і постановляє найлекший спосіб, щоби всі вірні могли його вигідно ужити, а навіть, щоби могли більше разів повторити, жертвуючи сей відпуст за душі в чистилищі. Поза Римом, вистарчають два посіщення в трьох церквах означених місцевим Ординарієм, а там де нема трьох церков, вказане є зробити все в двох, а навіть в одній церкві; понадто вимагається два рази піст і якась милостиня поза приняттям Тайни Сповіді і св. Причастя. Сповідники мають право замінити ті діла, колиб їх не можна виконати ізза слушної причини. В особливий спосіб покликаний є клир до співучасті і до

старання о віднову духовного життя, чи то спеціальними властями в уділюванні Тайни Сповіді, чи то особистим привілеєм одержати повний відпуст що дня в сім році, аж до дня 31 грудня, жертвуючи сей відпуст якійсь душі в чистилищі. Св. Конгрегація для Східної Церкви чує, що має особливу причину піднести ті духовні дари і ту надію на зріст віри, яку треба мати в „той приємний час, в ті дні спасення“. Св. Отець заряджує, щоби ті короткі, якінебудь молитви, що їх треба відмовляти при посіщенню церков, були відмовлювані після Його святих намірень. А се як раз та тісна зв'язь синів з Отцем, яка має принести тільки добра вірним і дає більшу запоруку надії. Можу напевно предвидіти на підставі гої ревности Вашого Преосвященства і Ваших Преосвященних Помічників, як то вірні Східних Церков будуть відзначатися в погоні за користями з Ювілейного року. — А якраз для того, Св. Конгрегація бажаючи мати ті відомости, звертається отсим до Вашого Преосвященства з проською, зібрати їх ласкаво і післати в своїм часі, щоби Св. Отця зробити учасником тих потіх, що їх зазнають душпастирі в тих сприяючих хвилях. Се буде причиною найбільшої радості Св. Отця, що стільки надії покладає на пастирську ревність Епископату Сходу. Св. Конгрегація одної річі бажає, в якій виріжнивбися Схід, а про спосіб її переведення подумає Ваше Преосвященство — а се ряд проповідий по різних парохіях, щоби розположити душі до одержання святого Ювілею. Парохи будуть могли тут сказати про цілі намірені св. Отцем, будуть мати нагоду, говорячи про уділення тих духовних ласк, сказати про Намісника Ісуса Христа, про Його особливі старання про вівці Сходу, а при тім чим раз більше забезпечити вірних перед небезпеками, що легко насуваються їм через співжиття з незедниними. Скажу без сумніву, що добрий вислід з того для віри і Церкви, бувби одною з найбільших радостей для Св. Отця у Його Ювілею. Пишучи се по братньому до Вашого Преосвященства, бажаю Вам і прошу від Бога найкращих потіх у Ваших пастирських і вітцівських трудах, особливо в сім році і маю приємність з глибокою пошаною заявитися

Вашого Преосвященства повним зичливості братом
Людвик Кард. Сінчеро, Секретар
А. Чіконяні, Асесор.

Преосвященному і Високопреподобному
 Отцю Андрееві Шептицькому
 Митрополитові Галицькому.

Митроп. Ординаріят подаючи повище письмо Св. Отця до відома, поручає Всч. Отцям відчитати його в найблизшу неділю вірним, а разом докладно пояснити услівя, під якими можна доступити Ювілейного відпусту.

Що до відвідин церков призначаємо:

У Львові: для парохій Архікатедральної, Успення і Преображення церкви: Архікатедральну, Преображення і Успенську; для парохій: Св. Пятниць і св. Николая церкви: парохіяльну, св. Пят-

ниць і ОО. Василян; для парохії св. Петра і Павла: церкву парохіальну, Успенську і Преображення.

В цілій дієцезії кожду парохіальну церкву, а як в даній місцевості є дві, то обі.

Ч. 24 Орд. О задержанім грісі зігнання плоду.

Лучається, що ідучи за радою несовісних дорадників, часом з огляду на здоровля, а часом лиш ддятого, щоби мати вигіднійше життя, або менше у життю клопотів, допускаються матери страшного злочину зглядом ще ненародженої дитини. Може лучається й той неправдоподібний і страшний случай, що самі родичі обдумують спільно убійство дитини. Наука, що не вяжеться жадними зглядами на моральність, винайшла навіть на покриття того страшного злочину назву, що має усякі позори невинности.

Unterbrechung der Schwangerschaft може тим способом дуже наївним і несвідомим, видаватися чимсь невинним — а відтак потрібним й конечним. Прикрі матеріяльні відносини, трудність виховання і удержування численної родини, видається достаточною причиною не тільки до злочину проти родинного життя, що противиться природі і ограничає число дітей, але й до того другого страшнійшого злочину, яким убивається вже живу дитину.

З душпастирського обовязку Всч. Отці повинні, обговоряючи п'яту заповідь Божу, виразно перед тим злочином вірних перестерігати, бо нема найменшого сумніву, що від першої хвилі почаття дитина жие і є чоловіком, який з Божого закона і закона природи має усі права жиуючої людини. Відобрати тій людині життя, се у повному значінню цього слова чоловікоубійство — душегубство. Одинокa ріжниця, яка заходить між тим родом убійства — а убійством дорослого чоловіка полягає хйба в тім, що при убійстві дитини, людина, якій діється та найбільша, яка може бути кривда — сама себе ніяк не може оборонити, що сходить з цього світа нехрещена і є тим способом на віки позбавлена Христового Царства. А найгірше те, що звичайного убійства допускається ворог, бандит, рабівник, викидок суспільности, а тут допускається злочину рідна мати, часом родичі, які мають святий обовязок боронити дитини, не дати їй зробити ніякої кривди, ті що Божого і природного закона є оборонцями, опікунами, родичами. Не може бути більшого пониження святости материнства чи вітцвіства, як злучення тих пресвятих назв, святих навіть для поган, для людей невіруючих, для найбільших злочинців, з назвою убійника. — Не може бути більшого святокрацтва, як видіти батька або матір з закровавленими руками невинною кровю їх маленьких дітей. А коли це роблять свідомо, посвячуючи життя дитини своїй вигоді, то нема так дикої звірини, з якою би можна таких родичів порівнати. Очевидна річ, що тим злочином стягають на себе немезу людської природи і немезу родинного життя. Мусить людська природа і природа родинного життя мститися на них якоюсь безмірною пімстою, яку можна порівнати з тим прокляттям — о яким пророк каже, що воно як олива входить у нутро кости — як вода розсаджує утробу і внутрен-

ности. Не можна здається й подумати, щоби такі родичі могли на старість зі супокоем зійти у ад. Невинна кров, якою сплямлене їх родинне життя, мусить проти них звернути й других несвідомих дітей, яких не убили; вони стануть местниками своєї рідні проти нелюдських родичів, вони й несвідомо відчують, що навіть та любов, яку їм родичі оказують є в сути річи звірячим егоїзмом, котрий при першій нагоді може обернутися в кроваву пажерливість; вони не можуть пошанувати святости, достоїнства вітця чи матери, коли самі родичі того достоїнства не пошанували. І якаж старість чекає нещасних злочинців, в якихже криміналах відпокутують за понижений, зломаний, збещений закон любови — закон родинного життя — за окровавлені найсвятійші і найбільше природні обовязки?

Всеч. Отці Душпастирі, не залишайте пригадувати того предмету хоч при кождім приготуванні до пасхальної св. Сповіди — перестерігайте Ваших вірних перед тим чорним злочином, щоби на Вас самих не спала й найменша пляма чужого гріха, сповненого через брак перестерігання, упізнання і наування з Вашої сторони.

Читаючи і пояснюючи вірним то моє письмо, пригадайте їм, що той гріх душегубства, є гріхом задержаним єпископській власти. Пригадуючи вірним усьо то, що о задержаних гріхах було написано у АЕп. Відомостях тому рік, старайтеся представити мерзкість і величину того гріха тою обставиною застереження його єпископській власти через саму постанову церковного права.

Маю в Бозі надію, що случаї того страшного злочину є незвичайно рідкі, але навіть тоді, коли поміж усіми вірними моєї Епархії булаб тільки одна душа, що впала у безодню того нещастя, або одна душа, що моглаб впасти у покусу до того гріха, щоби її успішнійше ратувати перед гріхом, ту одну овечку, що загинула на 99, або може згинуту, поза застереженням церковного права, властю мені від Бога і Апостольського Престола даною, застерігаю власти Митроп. Ординаріату й той случай, коли душегубство було намірене і виконане — однак без наслідку. То застереження нове, перше по війні, відбирає власть розрішення усім сповідникам навіть тим, котрі при інших нагодах одержали власть розрішення від усіх задержаних гріхів. В случаю небезпеки знеславлення при відмові розрішення, конечности приступлення до св. Причастя, або в інших случаях, в яких сповідник уважавби за вказане дати сповідаючомуся каянникови з того гріха розрішення — має його розрішити від всіх інших сповіданих гріхів — а жадати, щоби по якімсь часі вернув до св. Сповіди, ще раз оскаржився з того гріха і на підставі одержаної від Митроп. Ординаріату власти був від нього розрішений і отримав відповідну тяжкості гріха покуту, наложену на підставі вказівок Ординарія. Не потреба пригадувати — хоч Всч. Отці самі не залишать пояснити й це вірним, що сповідник, коли просить о власть розрішати від задержаного гріха, так пише, щоби ніяким способом не міг нарушити печати сповіди — значить сповідаючогося не називає.

Всеч. Отці Декани пригадають справу того мого нинішнього письма і справу порушену минушого року о задержанім грісі на найблисшій дек. соборчику.

Від Митрополичого Ординаріату

Львів, дня 10. марта 1929.

† АНДРЕЙ
Митрополит.

Ч. 25. Орд.

ПРОШЕННЯ О ДОПУЩЕННЯ ДО РУКОПОЛОЖЕННЯ.

Якщо кандидат духовного стану бажає бути допущеним до св. Тайни Священства, має до подання зверненого до Ординаріату, або врученого особисто до рук Митрополита, долучити і в поданню се зазначити — слідуючі документи:

1. **Перебіг життя**, в якому подасть ім'я і назвиско вітця і матери, рік їх уродження, їх заняття від хвили подружа, стан їх здоровля, та їх стан маетковий; імена братів і сестер, їх заняття, школи ними скінчені; про себе подасть кандидат докладно, що від укінчення народної школи рік по році робив — які студія, чи школи скінчив, які перебував недуги, з чого жив, чи і які має довги, чим заробляє на своє удержання, зглядно родини, коли відбув духовні вправи, кілька разів до року сповідаєся і причащаєся, які духовні книжки перечитав, які є його щоденні молитви.

2. Як що кандидат жонатий, напише рівнож такий самий перебіг життя жінки, не опускаючи ані одної з висше наведених точок.

3. Що до спільного родинного життя, подасть на особній картці заяву, підписану ним і женою, що на случай допущення до священства, обов'язуєся з женою через ціле життя відмовляти спільно християнські молитви рано й вечір, спільно читати св. Письмо Нов. Завіта і інші духовні книжки.

4. Лікарське свідоцтво для себе, а коли жонатий — таке саме свідоцтво для жінки.

5. Свідоцтво з іспиту, зложеного зі всіх богословських предметів по укінченім Богословію.

6. Абсолюторіум Богословія, метрику хрещення свого, згл. й жінки, як що жонатий — свідоцтво вінчання і посвідку відбух духовних вправ по скінченім Богословію за кожний рік зокрема.

По внесенню подання, заосмотреного у всі згадані залучники, нехай не очікує скорше відповіди, як за 6 місяців.

Від Митрополичого Ординаріату:

У Львові, дня 10. марта 1929.

† АНДРЕЙ
Митрополит.

Ч. 12.968/МЦ.

ЕРЕКЦІОНАЛЬНІ І ЦЕРКОВНІ ЛІСИ.

Після донесення державного Комісаря охорони лісів в Долині з 14. XII. 1928. звертаються многі парохіяльні Уряди до него з запитанням, чи всі ліси низше простору 5. ha не підлягають безглядно приписам розпорядку Президента Р. П. з 24. VI. 1927. Ч. 57. позиція 504. в. зак. про загошодаровання лісів — а надто деякі ужитковці таких лісів, доконують самовільно незаконних вирубів. Супроти сего вияснюється, що після розпорядку Міністерства Рільництва з 11. VII. 1927. Ч. 59. поз. 521. зак. Р. П. не підлягають деяким постановам висше згаданого розпорядку Президента, а саме постановам артикулів 2.—6, 8.—14. і 16. в Воевідствах львівським, станиславівським і тернопільським лише такі ліси простору низше 5 ha. які не є обтяжені служебностями, не є узнані за охоронні і які є відосібнені (т. зн. не лучаться з іншими, з якими простір перевисає 5 ha, Всі інші ліси підлягають згаданому розпорядкови Президента в цілости так, що всякий вируб перед затвердженням господарчого програму і занехання залісення в законно приписанім речинци підлягає адміністраційним карам. З огляду на се, що ерекційні і церковні ліси є зі свого заложення призначені на сталий і тревалий ужиток чи то парохій, чи то церков, заборонює Митроп. Ординаріят такі ліси без позволення Дек. Маєтк. Ради вирубувати. Від заряджень Дек. Ради можна відкликатися до рішення Епархіяльної Ради Маєткової.

Ч. 2.852/МЦ.

СПРАВА УБЕЗПЕЧЕННЯ ЦЕРКОВНИХ І ПРИХОДСЬКИХ БУДИНКІВ ВІД ОГНЮ.

Звертається увагу парохіяльних Урядів, що справа ubezpieczenia церковних і приходських будинків зістала унормована законом з 15. падолиста 1888. р. Ч. 96. зак. краєв. який звучить: §. 1. Парохіяльний комітет, утворений по мисли §. 13. закона о церковній конкуренції з 15. VIII. 1866. Ч. 28. в. з. кр. (змінений законом з 16. IV. 1894. Ч. 25. в. з. кр. і з 20. VIII. 1905. Ч. 100. в. з. кр.) повинен без перерви ubezpieчувати перковні і приходські будинки в асекураційнім закладі. — §. 2. Видатки на згадане ubezpieczenia мають бути в той сам спосіб покриті, як кошта ставлення і удержання церковних і приходських будинків. — Однакож Ряд і фонди позістаючи в державній адміністрації не є обовязані причинятися з якогонебудь титулу до тих видатків і не беруть також участи в користях, впливаючих з ubezpieczenia. — §. 3. Винагородження узискане за шкоду, спричинену пожежою, впливає до конкуренційного фонду і повинно бути ужите на покриття тої части коштів, яку поносять ubezpieчаючи на відбудову або на праву будинків знищених або ушкоджених огнем. — §. 4. Виконання сего закона поручаю мому Міністрови Віроісповідань і Просвіти. Сей закон обовязує до нинішного дня на території Галичини.

Ч. 1.607/К.

Позволяється Всч. Духовенству відправити Службу Божу — як що власти о це просять. Богослуження приписане 3. Мая з огляду на Вел. Пятницю переноситься на Суботу.

Ч. 2193/Л. **Продовження речинця вношування подань на парохії.**

Подається до відома, що речинець вношування подань на парохії розписані в І. числі Аеп. Відомостей з дня 1. II. с. р. продовжується до дня 31. мая 1929.

Ч. 1.486/97 К.

Звертається увагу, що рівночасно висилаєся карти вплати з конта П. К. О. Ч. 149.000 на збірку датків на гробницю св. СВМ. ЙОСАФАТА в церкві св. Варвари у Відни.

Ч. 50/ВС.

До цього числа Відомостей долучаєся замкнення рахунків вдовичо - сирітського фонду за рік 1928.

Х Р О Н І К А.

Іменування:

Поч. Світником Митроп. Консисторії іменований:

Ч. 760. о. Николай Бріль п. в Івачові гор.

Наділені крилошан. відзнаками:

Ч. 1170. о. Іван Михайлів, п. в Добрянах дек. Щирецьк.; Ч. 1417. о. Володимир Демчук, п. в Побуці, дек. Любін; Ч. 1488. о. Николай Стрільбицький, п. в Сороках, дек. Щирецьк.; Ч. 1488. о. Євген Возняк, п. в Поршні, дек. Щирецьк.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 1637. о. Николай Вергун — на Нараїв; Ч. 1794. о. Іван Машак — на Баківці; Ч. 2038. о. Ярослав Літинський — на Божиків; Ч. 2039. о. Володимир Мармаш — на Зашків; Ч. 2105. о. Роман Левицький — на Дідушиці малі.

Душпастирські посади одержали:

Ч. 1236. о. Корнило Строцький — зав. в Олексичах; Ч. 1421. о. Степан Смачило — зав. з пр. пар. в Корчині; Ч. 1591. о. Михайло Ференц — зав. з пр. пар. в Верчанах — Підгірцях; Ч. 1533. о. Омелян Ворона — зав. в Бачеві - Подусільна; Ч. 1096. о. Адріян Піджарко — заст. пар. в Станимірі; Ч. 9862. о. Петро Циганенко — зав. з пр. пар. в Сернках сер.; Ч. 13152. о. Йосиф Рибачук — зав. з пр. пар. в Соколові; Ч. 1468. о. Іван Татаринський — душп. в Гаях дітков.; Ч. 12222. о. Євген Шанковський — зав. з пр. пар. в Плавю; Ч. 9629. о. Йосиф Мудрий — зав. з пр. пар. в Либохорі;

Ч. 9799. о. Ігнатій Козак — зав. з пр. пар. в Оравчику; Ч. 1303. о. Михайло Кулинич — зав. в Юнашкові; Ч. 1729. о. Николай Гусак неопр. — сотр. в Збаражі; Ч. 1595. о. Роман Смулка неопр. — зав. в Ражневі; Ч. 1594. о. Василь Бодак неопр. — сотр. в Радехові; Ч. 1593. о. Роман Сивак — прив. сотр. в Славську; Ч. 1592. о. Константин Левицький неопр. — прив. сотр. в Перегноеві; Ч. 1596. о. Ярослав Раковський неопр. — прив. сотр. в Руді, дек. Жидачів.; Ч. 1597. о. Василь Костюк неопр. — зав. в Щирци; Ч. 1837. о. Володимир Глібовицький — зав. в Підяркові.

Відпустку з АЕпархії до Епар. Станиславів. одержав:

Ч. 871. о. Николай Семенюк, п. Юнашкова; Ч. 1171. Відпустку до осені 1929. р. на місії до Пінської дієцезії одержав о. Зенон Каленюк п. Вериня.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 673. Петро Лазор, упр. шк. в Яглиши; Ч. 701. Антін Цюра, упр. школи в Черниці ад Пісочна; Ч. 750. о. Мирон Прийма в Баторівці.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 623. Григорій Цвях — госп. в Березовиці мал.; Ч. 764. Стефан Ільницький — госп. в Росточках.

Продовження важности конкур. іспиту одержав:

Ч. 1371. о. Григорій Музичка, п. в Голешові — до весн. реч. 1930. р.

Ординовані:

Василь Бодак, Николай Гусак, Василь Костюк, Константин Левицький, Ярослав Раковський, Роман Сивак, Роман Смулка.

† ПОМЕРЛИ

о. Кирило Левицький, емерит — помер в Винниках, дня 13. лютого 1929.

о. Лука Демчук, п. в Кальнім, дня 6. марта 1929.

о. Теофіль Бобикевич, соб. Крилошанин Митр. Капітули, дня 8. марта 1929.

Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Від Митрополичого Ординаріату:

о. Михайло Яцковський,
Канцлер.

о. Александер Бачинський.
Вік. ген.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, Єпископ Ка-
менця Подільського.

Всечесному Духовенству і Вірним

Божий мир і Архієрейське благословення.

Коли тому два роки, в осени, допустив Бог на нас велике нещастя і вода заляля багато наших сіл, всі ви Всеч. Отці і Дорогі Браття поспішили радо з помічю для потерпівших від повіни і щиро їх ратували. Без сумніву, милосерний Бог прийме ті ваші жертви і заплатить за них вічною нагородою.

Нині приходжу до Вас знова в імені убогих і прошу о милостиню для них, Як знаєте, у всіх парохіях АЕпархії, мають ОО. Духовні поручення раз у місяць збирати складки на добродійні цілі і багато з вас радо цего поклику слухає і радо дає свою лепту. Але знаходиться поміж вами й много таких, які кажуть, що їм за тяжко давати вічно й давати і вимовляються від датку. Тому то постановив я їм помочи у тій прикрій справі й виказати їм, що більше користають і більший мають хосен з милостині, яку дають, чим з грошей задержаних у себе.

Нині приходжу до вас, Дорогі Браття, в імені убогих, хочу перед вами боронити їх справи, хочу заохотити вас до милосердя для них — до милостині, але хочу їм так помочи, щоби не тільки не накладати на вас жадного тягару, але противно, принести вам правдивий хосен, — і то не тільки духовий, але й матеріяльний, дочасні користи. В імені тих, що терплять, я неначе жебрак приходжу до вас і з витягнуною рукою прошу о милостиню для них; але витягаючи одну руку, я радби другою давати, давати більше, чим прошу. Приходжу до вас з витягненими руками о милостиню, — але не з порожніми; бо коли приходжу з Божим словом, то надіюся на благодать Ісуса Христа Спасителя, що дасть мені, то Його святе слово так вам передати, щоби ви у ньому найшли правдивий хосен, потіху, добра і безмірні скарби. Ці скарби містяться в Божому Слові, бож се наука самого Ісуса Христа, а в Христі укриті є усі скарби премудрости і розуму. То слово Всемогучого Бога, що держить в руках долю народів і всіх людий вічну й дочасну.

Послухайте з увагою і побожністю Божого слова; прийміть його від вашого душпастира-єпископа з тою пошаною і любовю, яка належить не йому, єпископови, але Богови Ісусу Христу, в імені якого говорить. Усі, що так слухали Божого Слова і так

його приймали, знаходили у ньому усе безконечні скарби. Воно збогачувало їх навіть тоді, коли вимагало від них жертви; воно їх просвічувало, освячувало, підносило, скріпляло. Воно давало їм завсіди нове, вище життя Божої благодати. Тому надіюся, що й вам святе, Боже слово принесе ті небесні багатства, яких я вам так дуже бажаю.

І. Хтож з нас, дорогі, не може про себе сказати цього, що св. Письмо устами Євангелиста Йоана висказує до церкви в Ляодикей: „ти нещасливий і нужденний і убогий і сліпий і нагий“ (Откров. 3, 17). Ми бідні й нещасливі, але не тільки зі згляду на добра цього світа, ми може ще біднійші і більше нещасливі з зглядів духових; ми бідні в науку у Господа Бога. Ми нещасливі за-для наших гріхів, ми нужденні, бо у нас нема чеснот; ми убогі, бо у нас нема заслуг; ми сліпі, бо не знаємо дороги, як збогатитися; ми нагі, бо не маємо весільної одежі, без якої не можна дістатися на пир, на який Пан неба і землі запрошує. Така бесіда кожному зрозуміла, кожному йде до серця, бо кожному лежить на серцю його власна біда. Кожний терпить на тому, що є бідний та нещасливий. Але як легко розуміють люди таку бесіду о скільки вона відноситься до дочасного життя, так глухими є вони, наколи вона відкриває їм біду душі. Бо ми, Дорогі, буваємо часто дивно обоятними і байдужими для душі, за те вражливі ми на усе, що відноситься до тіла; се нас болить, о сім памятаємо.

Одначе, як що тільки трохи застановимося над тим, кожний побачить ясно, як на долоні, що „наше“ добро, то властиво тільки то, що є наших душ. Скажи, дорогий брате, що маєш?; що є „твое“? — подумаєш про хату, про ґрунт, про одержу, може про гроші зложені у скрині? Брате! ти помиляєшся; помиляєшся й тепер, коли про це думаєш, помиляєшся й тоді, коли називаєш це все своїм, помиляєшся й тоді, коли кажуть, що воно твоє. У дійсності воно не твоє; воно тільки тобі позичене і не знати на як довго. Видиш сонечко на небі — хто знає, кільки разів воно для тебе ще зійде. Хто знає, чи заким настане літо, осінь, зима, друга весна, не прийдеться тобі всьо то покинути і підеш у чужий, а як чужий, у далекий, а як далекий край і з цього усього нічо не забереши зі собою. Усьо то „твое“ перестане бути „твоїм“, перейде в чужі руки; тобі з того лишиться тісна домовина і убога одіж і то ще станеться кормом хробаків, а твоя душа піде перед справедливого суддю — не дай Боже з порожніми руками — без добрих діл. А коли душа пропаде, хтож дасть заміну за ню, хтож її відкупить, якою ціною, якими грішми? І щож на правду є твоє?, що забереши зі собою?, що будеш посідати на віки?

Послухай, що говорить Господь: „раджу тобі купити у мене золото, очищене в огні, щоби ти збогатився і в білу одіж вдягся“ (Откров. 3, 18). Це щире, очищене в огні золото, то усі ті надприродні Божі дари, до яких веде віра в Ісуса Христа і Божу любов. Про це щире золото говорить Боже слово у всіх подробицях, воно його й дає душам, отвертим на прийняття Божої благодати. Але це золото, то також гріш даний убогим, то милостиня. Тому св. Письмо не каже: „раджу тобі взяти у мене золото, очищене в огні“, але й від тебе чогось жадає. Господь готовий дати золото,

але це золото продає і хоче, щоби ти його купив. Та защо купити золоту? — скажеш мені — де його найти? Правду кажеш, цього Божого золота не легко найти денебудь, ту йде о золото „очищене в огні“ — йде о таке золото, що його злодій не вкраде — як на иншім місці каже св. Письмо, — йде о таке добро, яке бу-лоби тобі забезпечене на віки віків, щоби ти ним прикрашений ставав на Божий суд не з порожними руками, щоби воно було признане твоїм так, щоби ніхто його не міг тобі взяти. Деж такого золота дістати?, защо його купити?

Скажеш мені може: я бідний, у мене нема золота, я навіть й не маю з чого дати милостині. Правда, признаю, що ти бідний, але скажи, чи ти біднійший від тої убогої вдовиці, що приняла в Сарепті Пророка Ілію? Ти памятаєш певно оповідання св. Письма.

Були часи великого голоду, коли то Пророк Ілія на Божий приказ, щоби покарати безбожного царя Ахава, зіслав на цілий його край Самарію страшну посуху. Через три роки дощу не було. В такім краю, як Палестина, де така буває спека, три роки посухи, значить три роки страшного неурожаю і голоду. У тому часі жила в Сарепті убога вдовиця. До неї зайшов Пророк на приказ Божий; застав її, як збирала дрова і каже до неї: „принеси мені трохи води в посуді, щоби я напився“. Вдовиця послушна Божому мужеві, готова зробити жертву для нього, бо вода була тоді очевидно рідкістю, йде за водою; а Пророк кличе за нею і каже: „принеси мені і кусник хліба, щоби я їв“; а вдовиця у відповіді заклалася живим Богом, що у неї ані хліба, ані паланиці немає, що лишилася їй тільки пригорща муки в збанку і троха оливи в флящині — „от збираю — каже — трохи дров і піду спечу для себе та дітей, зімо й умremo“. Каже до неї Пророк: „сміло зроби як я казав, передусім зроби для мене малу паланицю, а відтак зроби для себе і дітей, бо так каже Господь Бог Ізраїля. Збанок муки не випорожниться і флящина оливи буде все повна до дня, коли Бог дасть дощ на землю“. (3 Цар. 17—10—14). І послушала вдовиця Пророка і за гостинність і милостиню дістала відразу світлу велику винагороду; бо сталося чудо, як предсказав Пророк, не забракло муки в збанку, а фляшочка оливи була все повна. Діло цієї вдовиці було пречудним ділом милосердя — давала послідне, що мала; повірила Пророкови і мимо крайної біди, мимо голодних дітей, що її окружали, мимо страшно тяжких часів і неможности придбання собі якої небудь поживи, повірила слову Пророка і віддала всьо, що мала.

Чи ти убожний від цієї вдовиці? Чи часи нині тяжші? Дивися, як Бог нагороджує добре діло, як платить за милостиню. Коли Бог ту на цім світі дає так обильну нагороду, як аж буде нагорода в небі? Як аж буде ця заплата, що її не виділо око, що про ню не чуло ухо, а яку Бог готує тим, що Його люблять? Ти кажеш брате, що ти убогий, але хоч як убогий — то на таку заміну, як та вдовиця, згодишся; бо якраз нема ліпшої заради на убожество, як милостиня. Коли ти бідний, купи собі щире золото, нині маєш його за безцін, завтра може буде трудніше о нього, може вже цілком не можна буде його дістати. Ти бідний,

алеж Бог не уважає на великість дару, а дивиться тільки на серце. Пригадай собі ту вдовицю, яку Ісус Христос так похвалив. Чи пам'ятаєш? Стояв з Апостолами та дивився, як люди, що приходили до Єрусалимського Храму, кидали лепти у церковну скарбону. Переходили фарисеї, приступали багаті і може дійсно неодні кидали золоті монети у жертву. І приходять убога вдовиця і витягає маленький гріш і покірно, неначеби перепрошувала, що не може більше дати, складає свою скромненьку лепту. А Ісус звертається до Апостолів і каже: „дивіться на цю вдовицю, вона більше дала, чим усі, вони давали з цього, що їм збуває, а вона дала зі своєї потреби послідний свій гріш“. Не можеш багатого, дай сотик, але дай щирим серцем, з охотою, бо Бог любить охочого дателя. Коли даєш убогим, складаєш у Божі руки; усе що даєш, віднайдеш колись, віднайдеш тоді, коли тобі самому найбільше буде потрібно, тоді — коли сам будеш так убогим, що нічого тобі не лишиться, крім того одного, що ти дав убогим. Коли тільки що можеш, віддай, не заховуй у себе, або радше ні, заховай, але у безпечному місці, деби не згнуло тобі. Віддай убогим, бо віддаючи убогим, віддаєш у Божі руки. Ти на тому не тратиш нічого, противно багатого зискуєш.

Милостиня, то як сійба, а навіть сійбою у св. Письмі називається. Вона не є розходом, стратою, а прибутком. Якийже господар воліє тримати збіжжя у скрині, чим засіяти ним рілю; хто ж боїться зерно вкинути у землю? Хто ж більше уважає на зерно, що його викидає сіючи, чим на жниво, якого надіється. У господарстві не все удається. Кинеш зерно у землю і надієшся збору, але може прийти посуха, град, може ржа зісти зерно, може бути неурожай, повени, зливи і не з одних то причин надія нераз заводить. А у милостині маєте таку сійбу, що не залежить вона ані від зміни воздуха, ані від непогоди — і боїшся вкинути зерно у землю, віддати у руки Бога? Як то, кидаючи зерно на зоране поле, робиш це радо і сміло, а коли йде о це, щоби зерно кинути у святу рілю Царства Небесного, віддати його у руки Бога, у руки убогих, ти сумніваєшся, — боїшся? Чиж не видиш, що наколи земля віддає з прибутком то, що її повірене — то тисячу разів певнійше свята рука Небесного Отця віддасть з великим прибутком усе, що прийме.

Тому дорогі Браття, засіваймо поки час: нині кожне зеренце кинене в землю принесе обильні плоди. Прийде хвиля, коли буде запізно вже сіяти, де лишимося на віки віків тільки при тому, що ми засіяли, а сіяли так скупом! А хто сіє скупом, скупом й збере; а хто сіє о благословенню, збере з благословенням. (Кор. 9, 6). Що значить о благословенню, як не щирим серцем, з радістю, охотно. Кожному зрештою це ясним, що чим обильнішою рукою будемо давати милостині, тим обильнішу нагороду дістанемо від Бога. Одна тут є велика ще різниця між сійбою дочасною, а тою сійбою на Боже царство. В рілю не можна кидати зерна без міри — бо кожне зеренце потребує свого місця, з якого тягне соки землі, щоб добре вирости. Коли на це саме місце кинеш за багато зерна — одно придушує друге. З обильнішої сійби не конче буде обильніше жниво; тільки до якоїсь міри приймає

землиця зерно, яке видасть жниво. А в цій божій сійбі на небесне Царство, чим обильніше зможеш дати і щирійшим серцем, — тим більше заховаєш на віки.

II. У тому тільки біда, що люди, хоч мають розум, далеко перед собою не видять й мало журяться про це, що колись буде. Щоби нині і завтра, а позавтра якось буде. Не добрі вони у цьому господарі, бо добрий господар мусить оглядатися на це, що буде, мусить думати про це, що в осені, або на весну засіяти, щоби доперва у жнива збирати святий хліб. Господар, що не журиться що буде за рік, над тим не працює — це не тільки лихий, нерозумний господар, але цілком не газда. На жаль у життю, у тім що найважнійше, у справі вічного спасення, люди не вміють газдувати. Тому не вистарчить сказати їм, що треба тепер сіяти, складати у руки убогих це, що хочемо зберегти на колись, — їм треба показати, що милостиня не тільки там у небі і колись принесе нам великий хосен, але що вона вже тут потрібна, на цім світі, що вона ту й сейчас, не то колись, приносить християнинові більше хісна, чим страти. Не трудно то доказати, бо милостиня це так велике, святе діло, що як її не обернеш, зі всіх сторін, знайдеш у ній тільки краси, хісна і добра, що здається требаби написати незнати які книжки, щоб усе висказати, що про милостиню у св. Письмі стоїть, значить то усе, що сам святий Бог сказав про милостиню. Бо усе, що стоїть у св. Письмі про милостиню, сам Бог сказав. Бо св. Письмо це книжка, що містить у собі Боже об'явлення, Божу науку. Св. Письмо це книжка, якої творцем є св. Дух, який неначе цю книжку написав. Писали її вправді святі мужі, Пророки, Євангелисти й Апостоли, але не з себе писали, а писали це, що їм св. Дух давав писати. Вони були неначе тим пером, яким кермував Божий Дух. У св. Письмі много, премного є про милостиню; бодай дещо з того предложу вам, щоби заохотити вас щиро й багато, обильно й радо давати милостиню у тім пересвідченню, що вона приносить великий хосен душі й там у небі і ту на землі. А передусім милостиня очищує душу з гріха. Не зворушує тебе нещастя бідного, не дбаєш о то, що колись столицею віднайдеши у Божім царстві усе, що нині даєш убогим, не рішаєшся віддати хоч маленької частини того, що маєш — ти для бідних скупий. Згадайже о своїх гріхах, увійди у свідомість твоєї духовної нужди; приглянься твому життю від дитинства; пригадай усі свої упадки; поглянь у само дно твоєї совісті. Приглянься, як той ідовитий змій пристрасти, що нищить ціле твоє життя, як міль їсть найкращі твої наміри і пригадай собі, що прийдеться тобі колись здати справу з кожного діла і з кожного слова і з кожної години. Нехай збудиться у твоєму серці страх перед Божою карою, страх за твої гріхи, може в частині прощені, а хто знає, може й не прощені. Хто тяжко хорий, хто свідомий цього, що у грудях сухоти, в жолудку рак, або інші які рани, чи недуги ведуть його у певну смерть, той не жалує грошей на лікаря, на лікарство; він радби й усе віддати, щоби тільки вернути до здоров'я. Віддають люди усе і за свої гроші мусять ще купувати собі нові, нераз страшні терпіння. Лікарі ножами роблять тяжкі операції, хорі мусять заживати гіркі лікарства, за-

суджувати себе самих на голод, на тяжкі терпіння, прикрости й ще здоровля не певне. А хвороби душі і тяжші і небезпечніші. Тільки милосерний Бог дав лік і певний й безпечний й милий; — милостиня є тим ліком, що лічить усі недуги душі. Вона більше, чим яке небудь инше добре діло заслугує на милосердя Боже. „Блаженні милостиві, бо будуть помиловані“. (Мат.5). В хворобах душі не так, як в недугах тіла. Тут вистарчить, каже св. Золотоустий: „віддати срібло в руки бідних і зараз усі гріхи очистяться без болю і труду. Лікар, що лічить душу не потребує ані операції, ані ліків, ані заліза, ані огню; йому вистарчає одно слово і всі гріхи зникають з нашої душі і обертаються на ніщо“. (Йоан Зол. I. бес. на слово Апост. II. Кор. 4, 13, „імуще тойжде дух віри“). А на другім місци: „не так вода своєю природою уміє нечистоту тіла, як милостиня своєю силою стирає нечистоту душі“. Це саме, що св. Іван Золотоустий, каже й св. Письмо: „горіючий огонь гасить вода, а милостиня очищує гріхи“. (Сир. 3, 30); це саме дуже часто й виразно повторює, як прим. у книзі (Тов. 12, 8—10) говорить Ангел Рафаїл: „Милостиня ратує від смерти, вона очищує всякий гріх, а хто творить милостиню і справедливість, наповниться життям“. Пророк Даниїл то само повторює, представляючи однак справу з другого неначе боку; він дає таку раду безбожному цареві Новуходонозорови: „Твої гріхи відкупиш милостинями і несправедливости твої щедротами зглядом убогих“. А цар Давид, Пс. 42, каже: „Щасливий, хто убогого і бідного вислухає, в злий день вислухає його Господь“. Ту саму правду повторює св. Письмо тільки разів, кільки пригадує, що милостиня є одним з найліпших, а може найуспішнішим середником Божої благодати; бо очевидно, не в инший спосіб змиває милостиня гріхи, як тільки заслугоючи на Божу ласку. Коли прим. в Соломонових Притчах (Г. 31, 3) читаємо раду: „напиши милостиню на таблиці твого серця, а знайдеш благодать, або обітницю Сираха (29, 16): „Затвори милостиню у твоїх коморах, а вона тебе виратує від усякого гніву (Божого) більше, чим твердий щит і тяжке копіє, вона тебе оборонить від твого ворога“; або знова такі похвали милостині як прим.: „що милостиня миліша Богу чим жертва“ (Притч. 21, 3), то усюди повторюється та сама правда, що милостиня покриває гріхи, веде до відпущення гріхів, що вона дорогою до Божої благодати, дорогою до небесного Царства. І не думайте, щоби ця наука мала значіння тільки в Старім Завіті, що ту науку змінили установи Нового Завіту. То правда, що у Новому Завіті маємо св. Тайни, які є у першому ряді неначе жерелами Божої благодати. Правда й це, що християнин одержує відпущення гріхів від церковної влади у св. Тайні Покаяння через жаль за гріхи, сповідь і постанову поправи. Але це ще цілком не вказує, що не треба милостині до доброї сповіди, бо й перед сповідю, й у сповіди й по сповіди треба Божої благодати — до якої не можна дійти без милостині. Думаєте може, що треба багато инших чеснот до доброї сповіди й що не треба більше милостині, чим прим. покори повздержности, або мужества? Св. Іван Золот. толкує Господню притчу про мудрі і нерозумні діви так, що олива, якої забракло нерозумним дівам у світильниках

не є що інше, як милосердя зглядом бідних й так каже: „дівство без милостині немогло довести навіть до передсінка брачного чертога, а милостиня без дівства допровадила своїх послідователів з великою славою аж до царства, приготованого перед сотворенням світа“. Немудрі дівиці, за це, що не давали щедрої милостині, почули „відійдїть, не знаю вас“; а ті, що накормили голодного Христа й напоїли спрагненого, хоч й не відзначалися дівством, почули однак „прийдїть благословенні мого Отця, унаслідїть приготоване вам царство від сотворення світа“. (Бес. I, 6). Велике достоїнство дівства й св. Письмо високо цінить й дуже захвалює його, але це захвалене, правдиве й повне дівство полягає не тільки на повздержности від супружчої звязи, але й на любові ближних, милосердю й милостині; бо „якийже хосен“, кличе св. Іван Золот., „у дівстві з жорстокостю“.

III. Знана це річ і нема християнина, що бувби несвідомий того, що ціхою Нового Завіта, новою заповідю, як каже Ісус Христос, яку Він дав (Ів. 13,14) є: „щоби ми любилися взаїмно. Ісус Христос хотів, щоби усі пізнавали по тому знакови Його учеників-християн. А вже й у Старому Завіті, хоч інакше була понята любов ближнього, хоч вона була стіснена і допускала винятків, була однаке приписана, як друга найважнійша заповідь: „Люби Бога цілим серцем, а ближнього як себе самого“. (Мат. 22, 39). І ті дві заповіді були якби осередком цілого Божого об'явлення, неначе вершком Божого закону, неначе мірою всякої праведности і святости; бо це означають слова Ісуса Христа, що „на тих двох заповідях висить цілий закон (Мойсея) і усі Пророки“. Любов ближнього у науці Ісуса Христа є так конечна, що без неї нема надприродного життя (І. Іо. 3, 14) „хто не любить, перебуває у смерті“. Без любови до ближніх нема любови до Бога: „коли хто сказавби, що люблю Бога, а брата свого ненавидївби, є ложний. Бо хто не любить брата свого, якого видить, якже може любити Бога, якого не видить“. (І. Іо. 4, 20). Видите, як конечною є любов до ближнього. Але хто правдиво любить ближніх, цей з конечности буде давати бідним милостиню, скільки зможе так, що можна сміло сказати, що любов без милостині не є любовю, не є любовю щирою, правдивою. Правдива любов вимагає від нас, щоби ми своїх ближніх християн уважали за братів у Христі. Він Спаситель своєю Кровю злучив нас в одно тіло; у тім тілі є багато членів, кожний член має своє завдання, свою працю і ми всі разом є цим тілом у Христі і взаїмно для себе членами. (Рим 12, 4, 5). Тому, коли оден член терпить, разом з ним терплять усі члени, а коли оден член прославлений, усі прочі разом з ним тішаються. (І. кор. 12, 26). Хто на вид людської біди не відчувається до тої єдності, спільности Христового тіла, той неначе відтинається від цієї Христової суспільности. Хто не відчуває бодай трохи цього, що терпить брат, якжеж уважає його за брата? якже сповняє Божий закон — любити ближнього як себе самого? По чімже його пізнати, що є християнин, коли то не християнин, не то чоловік, а німа звірина, любить своє, подібне до себе. (Сир. 13, 19). Коли хто побачить брата або сестру невідітого, каже св. Яків (2, 15) і потребуючого щоденної поживи, а хтось з вас скаже до них: ідїть

у мирі, грійтеся і наситіться, а не дасть їм того, чого їм треба для тіла, на щож то здається? (ст. 16). Бо як віра, що немає діл є сама у собі мертва (Як. 17), так само й ще більше любов не є любовю, як що не показує діл любови. Бо любов не глядить своїх, (І. кор. 13, 5), глядить добра ближнього. Хто для брата у Христі, що знаходиться у біді, не має тільки серця, щоби йому дати, вже не з того, що йому конечне, як та убога вдовиця, (Лук. 21, 3), але навіть з того, що йому збуває, як давали ті фарисеї, якеж має почуття єдності Христового тіла і Христової любови, тим більше, що Ісус Христос не дозволяє оказувати свою любов тільки до християн, жадає любови і зглядом ворогів; тим то ріжниться Його наука і Його закон від старозавітної практики, мойсейового закону. Ви чули, каже Ісус до Апостолів: „будеш любити ближнього свого а ненавидіти ворога; а я вам кажу любіть ваших ворогів, добре творіть тим, що вас ненавидять і знеславляють“. (Мат. 5, 44). Бо коли ви любите тих, що вас люблять, якуж маєте нагороду, чиж й митарі того не роблять? Наколи поздоровляєте ваших братів тільки, щож більше робите, чиж не робили того і поганці? (Мат. 5, 47). І чимже ріжниться християнин від поганців, — що сповняє з науки Ісуса Христа, кільки має у душі християнства, коли на вид людської нужди, лишається зимний і обоятний і не прийде з помічу, хоч і невеликою, а такою на яку його легко стати?

IV. Милостиня є так важна, так велике місце займає у життю християнина, що не може її бракувати і у проповіді Євангелія. Душпастир, що іменем Ісуса Христа має голосити Євангеліє, що має учити жити по християнськи, є прямо обовязаний пригадувати часто обовязок милостині. Його проповідь, це проповідь любови. Можна проте сказати, що це проповідь милостині. Бож любов ближнього без милостині може бути слаба, безхосенна, — а може прямо не є любовю. Тому і я уважаю за свій обовязок проповідати милостиню і іменем убогих, як се у тім письмі роблю, о милостиню просити. — Не инше значіння має і зарядження Ординаріату, що в кожній церкві раз у місяць, має бути душпастирем проголошена збірка на добродійні ціли. Не наміряю я на Вас, Дор. Браття, накладати якийсь примус, усе лишаю добрій волі. Священики, що мають запрясяжений обовязок повинуватися своїй духовній Власті, є обовязані що місяця ту складку людям пригадати, до неї людей заохотити. Сей їх обовязок є лише часткою обовязку проповідати Євангеліє. З обовязку проповіді, з сего загального обовязку їх стану і їх уряду, є вони обовязані і проповідати милостиню, заохочувати до неї вірних. Виконання цього обовязку, важнійше від другої ціли Ординаріятського зарядження, якою є поміч добродійним інституціям. Хто з душпастирів виконуючи ту другу ціль, дававби хоч й з власних фондів й значну суму на добродійні ціли сповнявби лише в частині й то в менше важній частині, зарядження Ординаріату. Так як у милостині важнішим спосіб, в який вона дана, чим як вона велика, так в щомісячній збірці важніша заохота, намова, проповідь, чим переслана сума.

Від Вас, Дор. Браття, ніхто не вимагає, щоби Ви багато давали, але тим усильнійше, ми усі заохочуємо Вас, щоби Ви радо давали, давали щирим серцем. Один дрібний гріш даний щирим серцем більше вартує, чим дукат даний не щиро, не радо, для людського ока. Тому й ледви чи може душпастир, або громада відмовитися від складки — може зложити дуже дрібну суму на триста-чотириста душ — одного золотого — але і того золотого відмовити, чи не буде це щось, на що Христос мігби відповісти: „Я був голодний, а ви мені не дали їсти, я був спраagnений, ви мене не напоїли, я був нагий, ви мене не приоділи.....

Обіцяючи собі за Божою ласкою вернути ще до того, так важного предмету, обіцяючи собі ще раз вернути до тої проповіді, з нагоди цього Великого посту, прошу усіх Всч. Отців душпастирів і катихетів, се нинішнє моє послання відчитати по церквах матерних і дочерних і у школах і до предмету цього послання вернути в проповідях і ексортах. Час великого посту це час покаяння, покути а найправдивіша дорога до покаяння, перший крок до покути, це милостиня дана з щирої любови ближнього. Нема безпечнішого, певнішого способу, заслужити на Боже милосердя, як милосердя зглядом ближніх. Тому й тепер у тім пасхальнім часі і в цілому Вашому життю, не жалуйте гроша, даного убогим, складайте в руки Ісуса Христа свої хоч дрібні лепти. Він Пан неба і землі, що колись по смерті буде нас судити, нині неначе убогий витягає до нас руки і просить о поміч. Робить це через голос Церкви, що заохочує до милостині, робить це під видом убогих, вдовиць і сиріт, опущених дітей, про яких сказав у Євангелію: „що зробите одному з менших моїх братів то так, якби мені зробили“. Помагаймо Йому, робім для Нього що можемо, а Він обильну нагороду дасть усім за найменшу поміч, дану убогим. А вже на цім світі, своїм милосердям надгородить ваше милосердя і своєю св. благодатю доведе й нас й вас до щирого покаяння і до Світлого Празника Воскресення не тільки тут на землі, але передовсім там у ясній вічності.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і Причастя св. Духа най буде зі всіми вами.

Дано у Львові в день св. Алексія — Божого чоловіка 1929 р.

† АНДРЕЙ,
Митрополит.

Ч. 42. Орд.

ВЛАСТЬ РОЗРІШАТИ ВІД ЗАДЕРЖАНИХ ГРІХІВ.

Митроп. Ординаріят уділяє всім ОО. Душпастирам АЕпархії власть розрішати від усіх задержаних гріхів на час ювілейної Сповіді т. є до кінця грудня с. р.

Ч. 2810/АЛ.

ДОДАТОК ДО НОВЕЛІ

оповіщеної в І. Ч. АЕП. Відомостей з 1928. до Ч. 9376/РЕ.

Від довшого часу виринають між уступаючими парохами, завідателями і сотрудниками, а їх наслідниками спори, спричинені неправильним і неточним розрахунком доходів з ерекціональних ґрунтів „*pro rata temporis*“. — Через такі спори, наражують вони себе взаємно на різні страти та кошти, а також спричиняють тим нераз велике навіть згіршення у парохіян, та немало прикрого труду Церковному Судови. До таких спорів не доходилоби, о скільки Деканальні Ради, в яких круг ділання, після закона про адміністрацію церковних дібр (з 15. липня 1926. Ч. 30/Орд. в II. Ч. АЕп. Від. з 1926. р.) входить як раз заряд майном і доходами в опорожнених парохіях переводилиби сі розрахунки.

Щоби на будуче запобічи таким спорам, пригадується Деканальним Радам згл. ОО. Деканам: 1. розпорядок Митроп. Ординаріату з 12. листопада 1927. Ч. 104/Орд. (АЕп. Від. III. Ч. з 1927. р. в справі ужитковання ерекціональних ґрунтів через завідателів), який з природи річи відноситься в рівній мірі і до уступаючих згл. інститууючихся парохів, а також 2. новелю до розпорядку про ужитковання поля (АЕп. Від. I. Ч. з 1928. р.) Ч: 9376/РЕ. в якій якраз намічена є ціль такого правильного розрахунку між уступаючим ужитковцем ерекціональних ґрунтів даної парохії, а его наслідником, та поручається їм до тих заряджень примінитися.

Додатково до згаданої новелі, в якій сказано, що новоінститууючийся парох має при інституції виказатися свідоцтвом декана, що лишеа наслідникови те, що йому належитьс від дня інституції до кінця марта, та що те саме відноситься до завідателів, котрі через часть року уживали ерекціональні ґрунта — заряджується, що так само і завідатель чи сотрудник не може бути о. Деканом введений на новій посаді, доки не викажетсся свідоцтвом бувшого свого Декана, згл. члена Дек. Ради, якому Декан се поручив, що він вимогам висше наведених постанов за доситьучинив. А що постановою Митроп. Орд. з р. 1927. Ч. 104/Орд. точка 4. було заряджено, що дохід з ерекціональних ґрунтів, „*pro rata temporis*“ буде розділюватися під надзором Деканальної Ради, то тим самим за неправильний їх поділ буде на будуче відвічальним не лише дотичний парох, чи завідатель, чи сотрудник, але також о. Декан, зглядно член Дек. Ради, який видав йому в тім случаю корисне свідоцтво.

Ч. 3287/Л.

РОЗДІЛ ЕРЕКЦ. ГРУНТІВ МІЖ ПОЗІСТАЛИМИ ВДОВИЦЯМИ, СИРОТАМИ ПО ПАРОХАХ ТА ЗАВІДАТЕЛЯМИ.

Розпоряджується, що ерекціональні ґрунта переймає по помершім парохови місц. згл. екс. завідатель дотичної парохії. За-відатель ділить ґрунт при помочи дек. ради на дві части — з яких

бере одну сам для себе, а другу бере вдова, сироти, згл. рідня блп. пароха. Чинш за поле буде стягатися від о. завідателя з місячної платні, а полишена вдова має зложити згори половину річного чиншу за поле до рук місцевого завідателя, а той має по одержанню тотівки відіслати її враз з супровідним письмом до Митроп. Консисторії. Другу половину чиншу, має побрати о. завідатель від вдови перед жнивими і туюж квоту переслати до Митр. Консисторії. Податки від ерекц. ґрунтів оплачують вдова і о. завідатель спільно, по половині.

Ч. 2437/Л.

КОНКУРСОВИЙ ІСПИТ.

Повідомляється Всч. Духовенство, що устний конкурсний іспит парохіяльний дотично наук, відбудеться дня 28. мая 1929. р. о год. 9. рано. — Отці, що хочать піддатися цьому іспитови, мають перед тим виказатися свідоцтвом передконкурсних іспитів з богословських наук і списом прочитаних богословських і духовних книжок.

Ч. 2439/Л. **Письменний конкурсний іспит парох.**

На місце доперішного письменного конкурсового іспиту парохіяльного, подається понисше теми, які кандидати обов'язані в совісти випрацювати самі і надіслати їх тут на 10 днів перед речинцем устного конкурсового іспиту; виріб повинен ядерно, коротко і ясно на усі поставлені питання відповісти.

3 догматики.

1. Перевести доказ, що кожний чоловік повинен бути релігійним, християнином, католиком.
2. Ісус Христос в Евхаристії — є жертвою:
 - а) значіння жертви взагалі.
 - б) Бого-чоловік стався жертвою в заступстві людського роду.
 - в) Евхаристія жертвою (Служба Божа).

3 церковного права:

1. Чи і як осудить канонічне право того душпастира, котрийби гроші, зібрані в церкві на тацу, ужив на свій власний ужиток?
2. На яких правних постановах церковного і державного супружного права ґрунтується важність або неважність супру-

жества заключеного, заключеного, а) в парохії женихів перед чужим парохом?

б) в чужій парохії перед тамошним парохом?

Зі св. Письма:

1. Прообрази Божої Матері в св. Письмі Ст. Зав.

2. Апостол Юда Іскар. (його високий уряд і причини його упадку), ілюструвати цитатами з св. Письма.

З пасторальної:

1. Як поборювати душпастиреви сектанцкі агітації в парохії.

2. Яких вживати способів на позискання сектантів в парохії до катол. церкви.

3. Обхід парохіян з Йорданською водою, його ціль і користь для душпастирської праці.

З катихитики:

1. Евхаристійне виховання дітей.

2. Якими біблійними оповіданнями будемо послуговатися, вияснюючи дітям поодинокі просьби Господньої молитви. (Перевести у формі катихизи).

З моральної:

1. Які питання з ряду поставить священик сповідуючомуся так: часом збираючи гроші на товариство... чи церков... сховав собі кілька сотиків.

2. Двох священиків розмавляло зі собою *de turpis*. Відтак один перед другим сповідався і відтак один з них з того сповідається перед вами. Які з ряду питання? Які евентуальности?

Ч. 2989/Л.

Розписується конкурс на опорожненні парохії з речинцем до 31. травня 1929 р.

1. Дек. Бобрецький: Селиска; 2. дек. Болехівський: Чолгани, Церковна; 3. дек. Глинянський: Бортків; 4. дек. Грималівський: Калагарівка; 5. дек. Зборівський: Заруде; 6. дек. Жидачівський: Ківець; 7. дек. Львівський: сотрудицтво (1. пропов.) при церкві св. Юра; 8. дек. Миколаївський: Воля вел.; 9. дек. Милятинський: Ріпнів; 10. дек. Нараївський: Бачів-Подусільна; 11. дек. Тухлянський: Тухолька; 12. дек. Янівський: Яниска.

Конкурс на дяків.

Розписується конкурс на дяка: Ч. 1481. в Дубі, дек. Перегін. Услівя подасть парох. Ч. 234. в Бродах. Вимагана конечно кваліфікація вищого степеня.

Ч. 2462/AB.

Виділ Тов. запомоги убогих церков ім. св. Ап. Петра оголошує конкурс на вношення прохань о запомогу з речинцем до 31. травня с. р. Сума призначена Заг. Зборами на запомоги, вносить 8.000 зол. О запомогу можуть старатися дійсно убогі церкви, члени Товариства, не залягаючи з членськими вкладками. Подання законкомітовані Урядом дек. належить вносити до Виділу Товариства — Львів, ул. Корняктів Ч. 1.

Х Р О Н І К А.

Іменування:

Завід. Янівського деканату іменований:

Ч. 2227. о. Еміліян Радзикевиц п. в Вишенці вел.

Титул вислуженого декана отримав:

Ч. 2227. о. Володимир Мармаш п. в Зашкові.

Канонічну інституцію отримали:

Ч. 2494. о. Антін Лукомський — на Лолин дек. Долин.; Ч. 2493. о. Іван Пинкевич — на Помоняту дек. Ходорів.; Ч. 2536. о. Едвард Косановський — на Соснів дек. Зарван.; Ч. 2593. о. Йосиф Дерлиця — на Глещаву дек. Теробов.; Ч. 2489. о. Семен Гаврилюк — на Гумниска дек. Теробов.; Ч. 2492. о. Володимир Свистун на Скнилів дек. Глинянськ.; Ч. 2167. о. Іван Ружицький — на Кабарівці дек. Зборів.; Ч. 2347. о. Амврозій Турчманович — на Луку дек. Войнилів.; Ч. 2257. о. Володимир Познаховський — на Білківці дек. Озірн.

Душпастирські посади одержали:

Ч. 2142. о. Стефан Кіржецький — зав. в Лукавиці ниж.; Ч. 1522. о. Микола Служинський — зав. в Телячім; Ч. 2905. о. Михайло Мартинюк — зав. в Задвірю; Ч. 2531. о. Теодор Була — зав. з пр. пар. в Лопушанах; Ч. 1776. о. Павло Теодорович — зав. в Ріпневі; Ч. 2510. о. Йосиф Медицький — зав. в Борткові; Ч. 2819. о. Василь Грицай — зав. в Тучнім; Ч. 2723. о. Володимир Позна-

ховський — екс. сотр. в Мшані дек. Озірн.; Ч. 1173. о. Степан Хабурський — зав. в Зарудю дек. Зборів.; Ч. 12808. о. Василь Танчак — зав. з пр. пар. в Сернках сер.; Ч. 12625. о. Василь Воронюк — зав. в Яснисках; Ч. 2116. о. Микола Пясецький — зав. в Перевізці; Ч. 2093. о. Степан Мاسяк — зав. в Либохорі; Ч. 1836. о. Микола Дубицький — зав. в Тухольці; Ч. 2297. о. Ілія Бобиляк — зав. з пр. пар. в Плетеничах дек. Перемишл.; Ч. 2301. о. Кароль Ермі — зав. з пр. пар. в Любінцях; Ч. 1608. о. Микола Содора — зав. в Селисках; Ч. 2204. о. Юліян Алиськевич — експозит. в Бубнищу; Ч. 2206. о. Богдан Литвин — зав. в Чолганах; Ч. 3139. о. Василь Бодак — сотр. в Долині; Ч. 3138. о. Микола Косович — зав. в Крушельниці.

Відпустку з АЕпархії до Епар. Станиславів. одержав:

Ч. 1555. о. Михайло Дольний, зав. в Рівні.

Місію до навчання релігії отримали:

Ч. 2517. Мальвіна Коновалець в Страдчу; Ч. 2370. Іван Бутрин учит. в Чернихівцях.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 2226. Лука Стельмах — госп. в Семигинові; Ч. 1842. Данило Осадчук — госп. в Білоголовах.

Звільнення від конк. іспиту отримали:

Ч. 2505. о. Теодор Сахно — на 6 літ; Ч. 2504. о. Григорій Мирович — на 6 л.; Ч. 2763. о. Петро Стернюк — на 6 л.

Продовження конк. іспиту отримав:

Ч. 2540. о. Микола Потелицький до осені 1929 р.

Помер.

о. Корнило Монцібович п. Калагарівки — дня 7. квітня 1929 р.

Від Митрополичого Ординаріату:

о. Михайло Яцковський,
Канцлер.

о. Александер Бачинський,
Вік. ген.

ЛВІВСЬКІ АРХІЕПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

РІЧНИК ХЛІІ.

ЛВІВ, 1. ЛИПНЯ 1923.

Ч. IV.

АНДРЕЙ ШЕПТИЦЬКИЙ

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Митрополит Галицький, Архієпископ Львівський, Єпископ Ка-
менця Подільського.

ГРИГОРІЙ ХОМИШИН

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ Станиславівський.

ДІОНІЗІЙ НІЯРАДІ

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ Крижевацький.

ІОСАФАТ КОЦИЛОВСКИЙ

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ Перемиський, Самбірський і Сяніцький.

ПЕТРО ГЕБЕЙ

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ Мункачівський.

ГРИГОРІЙ ЛАКОТА

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ Данійський і Пом. Перемиський.

ПАВЛО ГОЙДИЧ

Божою Милостю і Благословенням св. Апостольського Престола
Єпископ Пряшівський.

Всечесному Духовенству і Вірним
Божий мир і Архієрейське благословення.

Як милосерний Бог дозволить, збереться в сім році греко-
кат. Єпископат Галичини, Підкарпаття, Сполучених Держав,
Канади і Югославії у вічній місті-Римі на свою спільну нараду
і при тій нагоді в імені своїм і своїх вірних зложить найщиріші
бажання спільному Вітцеві вітців, верховному Пастиреві всіх
пастирів, непомильному Учителеві всіх християн, видимому
Голові Церкви, Намісникові Ісуса Христа на сім світі, Папі
Пію XI. з нагоди його 50-літнього священичого Ювілею. Сего

року 20. грудня скінчить Святійший Отець повних 50. літ своєї священничої служби.

Пятьдесят літ у священничій службі, це рідка слава у людським життю. Пятьдесят літ у Божій святині і при Божім престолі, це велике благословення Боже, як для Ювильята, так й тих, що їх Бог Йому повірив.

Длятого цілий католицький світ приготується, щоби як найторжественнішим способом прославити Ювілей спільного Батька цілої вселенної, Папи Пія XI. — До того торжества прилучуємося й ми, найчисленніші представники східної кат. Церкви, щоби разом з 300. мільонами других католиків оказати свою горячу і ніжну синівську любов до Намісника Христового на цім світі Папи Пія XI.

Ми гр. кат. Єпископи, бажаємо з особливим почитанням поклонитися Тому, котрому майже перед двома тисячами літ у особі св. Петра Христос-Цар сказав: „Ти еси Петро і на сій скалі збудую мою Церкву і ворота пекольні не переможуть її“. (Мат. 16. 18).

Ми бажаємо, щоби всі разом приступили до Сего, що розсїває по світі світло, ширить чесноти і святість та обновляє світ в Христі Господі.

Ми хочемо в цих важких для нас часах стати ближше Него, по приміру великих наших предків Ізидора, св. Йосафата, великого Венямина Рутського, Потія і других, та звязатися з ним так кріпко, щоби ніяка ворожа сила, ані сама смерть не змогла нас від Него відорвати.

Хочемо видіти того Керманича, що кермує Божою Церквою, не тільки в часі красної погоди, але й серед нагальних вітрів й бурі, що спокійно стоїть при кермі, — хоч морські хвилі грізно підносяться.

А Вам, Преподобні Отці й дорогі в Христі Браття, пишемо це наше спільне послання, та взиваємо вас разом з нами почитати і любити вселенського Архірея Папу Пія XI., бо Він є по Божій волі тою скалою, що її сам Господь поставив серед морської глибини цього світа, о яку розбиваються усі філії розбішеного моря.

А тепер найдорожші в Христі, вислухайте найперше цього: ким є Папа Римський у Христовій Церкві, а відтак кілька слів про життя і діяльність нашого Ювильята.

I.

Ким є Папа Римський у Христовій Церкві?

Св. віра вчить нас, 1) що кождий законно вибраний Єпископ римський є видимим Намісником Ісуса Христа на цім світі, — 2) що Він є спільним батьком всіх духовних пастирів і вірних, — 3) що Він є верховним і непомильним вчителем всіх християн.

I. Папа Римський є Намісником Ісуса Христа на тім світі.

Було це по хрещенню Христа Господа у ріці Йордані. Там чебо засвідчило про божество Христа Господа, а в імені всіх

людей св. Йоан Предтеча вказав пальцем на Него, говорячи: „Се Агнець Божий, що бере гріхи світа“. (Йо. 1. 19).

Господь Ісус Христос ще немав тоді учеників. Перші, що прийшли до Него, це були ученики Йоана Хрестителя: Йоан і Андрей. Невинність Йоанова і радість Андрея звернули на себе особливу увагу Христа Господа. Та коли Андрей привів до Ісуса свого брата Симона, то Христос поглянувши на нього сказав: „Ти еси Симон, син Йони; ти назвешся Кифа, що значить Петро“. (Йо. 1. 42.).

Що означає той особливий погляд Христа Господа на Симона? що означають висказані слова? Господь Ісус Христос в тім часі не дивився на Симона, як на простого галилейського рибака, але його око бачило в нім „Петра“-скалу, на котрій постановив збудувати свою Церкву. Христос Господь в тім часі бачив в Петрі усіх Його наслідників, що мали бути разом з ним підвалиною Його Церкви до кінця світа.

Те, що Спаситель при тій нагоді предсказав Симонові, точніше означив перед мурами міста Кесарії Филипової, коли Його Симон по Божім натхненню признав: Христом, Сином Бога живого. Тоді то Спаситель відповів голосом, що прогомонів як звук воєнних труб по всіх сторонах світа, і буде звучати через всі часи, аж до кінця світа: „Ти еси Петро і на сій скалі збудую мою церкву і ворота пекольні не переможуть її. І дам тобі ключі царства небесного і що зв'яжеш на землі, буде зв'язане на небесах, а що розв'яжеш на землі, буде розв'язане на небесах“. (Мат. 16. 18. 19.).

Божественний Спаситель добре знав, скільки терпітимуть від злого духа і його помічників Петро і його наслідники як раз для того, що вони є основою його Церкви і ключниками небесного царства. Він про це більше разів говорив й на те приготував.

Але по установленню Найсв. Тайни Евхаристії перед своєю пращальною Архієрейською молитвою, так сказав Симонові Петрові: „Симоне, се сатана зажадав просівати вас як пшеницю; та я молився за тебе, щоби не ослабла твоя віра, а ти колись, навернувшись, утверджує своїх братів“. (Лук. 22, 31, 32).

Що божественний Спаситель при першій стрічі зі Симоном предсказав, що при Кесарії Филиповій обіцяв, то по своїм воскресенню виповнив. А було се так: коли Ісус Христос третій раз по своїм воскресенню явився ученикам при озері генезаретським, особливим способом знова поглянув на Симона-Петра й так його спитав: „Симоне Йони любиш мене більше, чим ті? Сказав йому: Так Господи, ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому: паси ягнята мої. Сказав йому знов в друге: Симоне Йонин, чи любиш мене? Сказав йому: Так, Господи, ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому: Паси вівці мої. Сказав йому втретє: Симоне Йонин, чи любиш мене? Засумував Петро, що сказав йому втретє: чи любиш мене? і сказав йому: Господи, ти все знаєш; ти знаєш, що люблю Тебе. Сказав йому Ісус: Паси вівці мої“. (Йо. 21, 15—17).

Коли перший раз Симон-Петро заявив любов Христові Господеві, передав йому Ісус Христос власть пасти ягнята його. Коли другий і третій раз визнав свою любов, передав йому Христос-Цар власть пасти й вівці його. Тоді предсказав йому, що його чекає у життю, словами: „Коли ти був молодший, опоясувався еси і ходив, куди хотів. Колиж постарієшся, простягнеш свої руки і інші тебе опояшуть і поведуть, куди не схочеш“ (Йо. 21, 18.).

Цим торжественним способом передав Христос-Цар Петрови, а у ній й Його наслідникам, власть пасти ціле своє стадо, всі ягнята й всі вівці, а то значить, що св. Петро і його наслідники мають право й обовязок кермувати й правити всіми настоятелями і вірними Христові Церкви. А це не є нічо инше, як бути Намісниками Христа Господа у Його св. Церкві.

З наведених слів св. Письма ясно слідує, що св. Петро заступав Христа Господа, що по своїм вознесенню є невидимим головою своєї Церкви, що св. Петро прийняв ключі небесного царства, що св. Петро дістав запевнення, що його віра ніколи не ослабне, а він має обовязок утверджувати своїх братів у вірі, що св. Петро дістав власть й обовязок пастирської служби над цілою Христовою Церквою.

А що Церква Христова є видимим товариством, котре має тревати по всі часи аж до кінця світа: „і се я з вами по всі дні до кінця віків“ (Мат. 28, 20), то з того ясно слідує, що вона аж до кінця світа мусить мати свого видимого голову.

Св. Петро управляв Христовою Церквою до своєї смерти, як римський Епископ. Він помер 29. червня 67. р.

Кожний законний римський Епископ є наслідником св. Петра на його Епископським престолі, отже й наслідником у його епископській власті. Тим самим кожний римський Епископ має у Христовій Церкві ту саму власть, яку мав св. Петро, як Епископ римський. Тому не диво, що великий мученик св. Ігнатій Богоносець, ученик св. Йоана Богослова проваджений в Антіюхії через малу Азію до Риму, де мав бути кинений на жир диким звірам, витав римську християнську громаду як ту, що є „настоятельною союза любви“ ц. є. всего християнства. З його голосом крови лучаться голоси й свідоцтва св. Іренея з Галії, Тертуліяна, Орігена й Кипряна з півн. Африки, Полікарпа і товаришів з мал. Азії, голоси всіх християнських громад, безчисленних християнських мучеників, всіх других святителів цілої історії християнства. Святу правду: „Ти є Петро, на сім камені збудую церкву мою“, визнають і боронять велитні християнського Сходу і Заходу від апостольських аж до часів наших великих славянських апостолів Кирила і Методія, до часів найбільшого оборонця католицької віри. на сході св. Теодора Студита, та св. свщм. Йоасафата, аж до найновіших часів, до нинішнього дня.

Ту правду визнаємо й ми, гр. кат. Епископи, разом з всіми нашими вірними в пропамятний день золотого Ювілею священства нинішнього Папи Пія XI. і признаємо, що він по волі й постановам Христа Господа є видимим головою його св. Церкви і як такий має власть продовжати і увіковічнювати між вірними Христову Службу і Його Боже діло.

2. Папа римський є спільним батьком всіх духовних пастирів і вірних.

Римський Єпископ є нашим вітцем, бо Він видимий голова великої Христової родини. По постановам Господа нашого Ісуса Христа, має він верховну власть над цілим скарбом ласк зложених у св. Церкві, бо він ключник небесного царства. Головна задача видимої влади у Христовій Церкві є в тім, щоби нашим душам уділити надприродного життя, його розвивати, утверджувати і заховувати до кінця. Се є головною причиною, що цілий християнський світ від найдавніших часів називає римського Єпископа „Папою“ ц. є. Отцем. З цієї причини слушно називаємо духовним вітцем кожного священника, котрий уділяє св. Тайни, а через це надприродне життя ласки. Але священник може ту свою духовну службу справувати тільки по власті, яку дістав від Єпископа, отже Єпископ є висшим духовним вітцем всіх священників й вірних в Епархії. Знова Єпископів настановляє Папа й тільки зєдинені з Папою Єпископи можуть правно виповнювати свою духовну власть у Христовій Церкві. Тому Папа як верховний Настоятель Церкви Христової є вітцем всіх Єпископів, священників і всіх вірних. Тому слушно називаємо його Вітцем вітців.

Св. Теодор Студит в своїм листі до Папи Льва і Пасхалія так говорить про римського Єпископа: „Верховний Отець вітців, найперший між всіми первосвященниками, божественний первоначальник, перший наш апостольський голова, архипастир цілої піднебесної церкви, від Бога определений вожд всіх“.

3. Папа Римський верховний і непомильний учитель всіх християн.

Кождий законний римський Єпископ в особі св. Петра дістав власть й обовязок від Ісуса Христа пасти вівці й ягнята його св. Церкви, дістав власть й обовязок утверджувати своїх братів у вірі. З того слідує, що вселенський Архієрей римський є непомильним учителем св. віри, коли як верховний учитель й пастир св. Церкви определює правди віри й моралі. То наука св. Церкви. Так вірили й навчали від перших часів християнства всі учителі Церкви; як св. Іриней, св. Кипріян та св. Василій, що у своїм 92. листі разом з 32. Єпископами пише до римської Церкви „що Вона заслугує на найбільший подив, бо її Господь дав те, що вона може розрізняти правду від неправди і проповідувати віру Отців без всякого відхилення (додатків)“!

Так вірив й визнавав св. Кирило Александрійський († 444. р.) котрий називає римського Єпископа „віродостойним свідком правди“. Так вірили й навчали всі великі Отці християнського Сходу і Заходу.

Віру християнського Сходу перед самим розколом прекрасно визнавав та навчав словом й письмом наш великий подвижник і Святитель Теодор Студит, який пише: „що Римська столиця від початку є жерелом ортодоксної (православної) правди, що в неї належить глядіти непомильного рішення що до віри, „що Римський Папа є вселенським верховним світільником“, Ключником Євангелія й небесного царства, „що він має власть вселенського собора

і є корифеєм, і що хто від нього відорваний, є відорваний від Христа, та що він є „Петром“ й без нього не можуть Єпископи відправляти законного собору. Римській столиці Христос Господь передав ключі віри й вона Богом збудована твердиня, прибіжище і спасення; вона проти ложновірних бур спокійна й забезпечена пристань всемірної Церкви; вона голова всіх Церков, хто з нею не злучений, той не є улучності з Христом“.

Маючи те все перед очима, історію всіх віків Христової Церкві-свідоства вселенських соборів, особливо Єфеского, Халкидонського, Ліонського, Фльоринтійського й Ватиканського, ідучи за приміром великих святителів нашої Церкви св. Йосафата, Венямина Рутського й др., по прикладу безчисленних мучеників св. зєдинення, з нагоди Ювілею вселенського Архієрея Пія XI. і ми Єпископи гр. кат. обряду разом з нашими вірними кличемо: за віру католицьку за Намісника Христового і ми готові при помочи Божої ласки всьо жертвувати, щоби як найтісніше звязати цілий Схід зі скалою, на якій Христос Господь збудував свою Церков.

II.

Папа Пій XI.

Боже Провидіння дало нам у тих тяжких часах такого вселенського Архієрея, якого вимагають наші часи.

Теперішній Папа Пій XI. уродився 31. мая 1857. р. у місточку Десію, недалеко Міляно. Імя вітця було Франциск, а матери Терезія. При хрещенню дістав імя Ахиль. Гімназійні науки скінчив як питомець архієпископської семинарії в Монці, а богословські найперше у Міляно, а відтак в Римі на Григоріянськім Університеті, де досягнув докторат філософії, права й богословя, Дня 20. грудня 1879. був рукоположений на священика а 21-ого відправив першу Службу Божу в церкві св. Карла Боромейського в Римі. По скінченню богословських студій був назначений сотрудником в Міляно, пізнійше професором богословя. Від 1888. р. став урядником славної бібліотеки в Міляно, котру оснували св. Карло Боромейський і Фридрих Боромейський. Там при наукових працях перебув до 1914. р. коли то Папа Пій X. покликав його до Ватиканської бібліотеки. Тут отворилося для него ще ширше поле праці. Як префект Амврозіянської і Ватиканської бібліотеки звидів цілу полудневу й західну Европу. По 4-ох роках праці у Ватиканській бібліотеці, післало його Боже Провидіння на північ і схід Європи. В 1918. р. назначено його Апостольським візитором, а 1919. р. нунцієм в Польщі. Вже по двох роках був поставлений Архієпископом і Кардиналом в Міляно, щоби мав нагоду заізнатися з обовязками Єпископа, щоби пізнійше як Єпископ Єпископів міг успішно провадити цілий християнський світ. На столиці св. Амврозія за короткий час здобув собі імя великого Єпископа. В тім часі отворив католицький університет, який посвятив Найсолодшому Серцю Ісуса, бо воно є правдивим жерелом зєдинення Божого і людського життя, за котрим зітхає кожде сотворіння й до якого зміряє, щоби зєдинитися зі своїм Сотворителем. (З бесіди при посвяченню університету).

Дня 6. 2. 1922. кардинал Ратті був вибраний Епископом Римським і прибрав імя Пія XI. — Дня 12. 2. відбулася коронація в церкві св. Петра і він по раз перший по довгих літах уділив благословення Римови і цілому світові.

У першій своїй посланню („*Ubi arcano Dei*“) вибирає собі клич: „Христовий Мир у Христовім Царстві“. Він є Апостолом Божої любови, котру ділами й словами пропагує. Його престол є прибіжищем для всіх, як володарів держав, так й найбідніших скитальців, що в часі всесвітньої війни стратили все своє майно.

Минуло ледви 6. літ від коли Папа Пій XI. засів на престолі св. Петра, а довершив вже таких діл, що остануть тревалими пам'ятниками в Христовій Церкві. Всім добре знана його праця в часі ювілейного року, праця місійної вистави, великі старання о місії в цілім світі, заведення нового празника Христа-Царя і його праця коло поширення католицької акції на цілий світ. Він кличе до праці у винограді Божім всіх католицьких мірян, муштин й женщин, щоби під проводом Церкви працювали над поширенням Євангелія Христа-Царя. Його серцю є мила особливо ідея зєдинення з Христовою Церквою всіх незєдинених. Як правий господар кличе на гостину Христової любови всіх незєдинених словами: „Приходіть, бо вже все готове“. (Лук. 14, 17).

Папа Пій XI. є людиною повною живої віри, неструдженою в праці, неустрашимою у проповіданню вічних правд, він є повний доброти й любови до всіх, але zarazом повний рішучости й відваги у кермуванні Христовою Церквою. Його душа переповнена Божим страхом, але не знає страху перед людським зглядом. У нього велике уповання на Бога й тому ніколи не упадає на дусі. Цілий день посвячує молитві й праці, а крім того ще велику часть ночі. Та сильна душа перебуває у здоровім й сильнім тілі.

Папа Пій XI. справді великий Папа. Він своїм життям світить цілому світові. Не тільки католики, але й найбільші противники дивляться на него з найбільшим почитанням. За час його Понтифікату, св. віра проповідується по всіх сторонах світа й утверджується.

Взиваємо Вас Преподобні Отці і дорогі в Христі Браття, щоби Ви горячо молилися за святійшого вселенського Архірея Пія XI. в часі цілого ювілейного року, як то робили перші христіяни, коли молилися за першого Папу св. Петра. Св. Письмо каже, що благословення вітця буде доми дітям. Горячо бажаємо, щоби благословення нашого найвисшого духовного вітця збудувало й нашої Церкві на сході й нашому народови красшу будучність.

Для звеличання цього Світлого Ювілею в нашій народі, скріплення католицького духа й піднесення радості постановляємо слідує:

1. Ювілей має зачатися у всіх наших Епархіях на празник св. верховних Апостолів Петра і Павла. — В навечері того празника, хай дзвонять дзвони по всіх церквах о 7-ій год. веч. через $\frac{1}{2}$ години, а вірні у той час най моляться за вселенського Архірея Пія XI. На сам празник в часі торжественної Служби Божої най ОО.

хіяльнім домі. Поручається ОО. Деканам негайно тут донести про кожний такий поодинокий случай в деканаті, та зарядити безпроводочно, щоби в парохіяльнім домі не містилася ні школа, ні читальня, ні кооператива. За невиконання повисшого за-
рядження робиться відвічальним о. Декана.

—o—

Ч. 5304/AB.

МАЛЬОВАННЯ ЦЕРКОВ.

З огляду на це, що мальовання церков поручається часто некваліфікованим людям, та мальовання відбувається без пляну, поручається ОО. Деканам звернути на це увагу ОО. душпастирів, щоби при кождім случаю мальовання церкви зверталися за порадою до Епарх. консерваторської Комісії

—o—

Ч. 5423/AB.

КОНКУРС НА ПРИНЯТТЯ КАНДИДАТІВ

до гр. кат. Духовної Семинарії у Львові на акад. рік 1929/30.

Подання о прийняття до дух. Семинарії належить вносити до Митроп. Ординаріату **до 1. серпня 1929 р.** і долучити: 1) свідоцтво хрещення і миропомазання, 2. свідоцтво зрілости і всі гімназійні свідоцтва, 3) свідоцтво моральности від Уряду парохіяльного, згідно деканального, 4) заяву родичів чи опікунів, що будуть складати оплату по 8 долярів місячно за удержання, 5) точний опис життя, в ньому подати, де кандидат перебував і чим трудився від матури досі, і заяву, чи задумує прийняти свячення в жонатому, чи безженному стані, та чи готов посвятитися місійній праці в Канаді. Примічається, що вписове на Богословську Академію виносить 2 долари, а такса 5 долярів на семестер.

—o—

Ч. 5306/AB.

КОНКУРС НА ДВОХ КРИЛОШАН МИТРОП. КАПІТУЛИ У ЛЬВОВІ.

Митроп. Ординаріат розписує конкурс на двох соборних крилошан Митроп. Капітули у Львові. Подання належить вносити найдалше до 30. жовтня 1929. р.

—o—

Ч. 5306/AB.

КОНКУРС НА АРХИКАТЕДР. СОТРУДНИКА У ЛЬВОВІ.

Розписується конкурс на архикатедрального сотрудника у Львові. Подання належить вносити до Митроп. Ординаріату до 30. жовтня с. р.

—o—

Ч. 2437/Л.

УСТНИЙ КОНКУРСОВИЙ ІСПИТ.

Повідомляється Всч. Духовенство, що устний конкурсний

душпастирі прочитають це послання з многолітєтвєм св. Отцю при кінці Літургії.

Жертви зібрані того дня в церкві й поза церквою, належить відослати до Ординаріату як „Петрів гріш“.

Закінчення Ювілею має відбутися на празник Непорочного Зачаття з благодарственною Службою Божою.

2. Наші установи хай звеличуть той Ювілей відповідними святочними академіями.

3. Через цілий час тревання Ювілею священники мають брати на Сугубій ектенії зі Служби за Умирення Церков по 2. прошення.

4. Парохи нехай стараються в тім році урядити як найбільше мисій.

Благодать Господа Нашого Ісуса Христа і любов Бога Отця і причастя св. Духа най буде зі всіми вами.

† Андрей,
Митрополит.

† Григорій,
Епископ.

† Діонізій,
Епископ.

† Йосафат,
Епископ.

† Петро,
Епископ.

† Григорій,
Епископ-Пом.

† Павло.
Епископ.

—о—

Ч. 4466/ДЦ.

УРГЕНС В СПРАВІ МЕТРИК ДІТИЙ НЕЗНАНОГО ПОХОДЖЕННЯ.

В І. числі Архієпархіяльних Відомостей с. р. оголошено розпорядок в справі метрик хрещення дітий незначеного походження.

По думці точки 4. сего розпорядку мали обов'язок усі Уряди парохіяльні предложити письмєнні звіти в тій справі до кінця квітня с. р. — а уряди Деканальні повинні були переслати ті звіти Митроп. Ординаріатови. На жаль — сталося інакше: по день 20. червня с. р. предложило всего 7. Урядів деканальних повні звіти, а саме: Бурштинський, Підгаєцький, Рожнітівський, Стріліський, Ходорівський, Янівський і Яричівський, а також надіслали звіти: Скільський від 8. парохій, Перемишлянський від 7, Стрийський від 4, Войнилівський від 4, і Перегінський від 2. Крім сего вплинули звіти з Унівського декан. від 3 парохій і з Жидачівського від 1.; разом предложило 120 парохій приписані звіти, а решта занедбала свій обов'язок. З сеї причини висказує Митрополичий Ординаріят, всім, що провинилися, своє **невдоволення** і звизає їх отсим до негайного виповнення дотичного обов'язку і до оправдання, чому не зробили сего в приписанім речинци.

—о—

Ч. 5305/АВ.

ПОМІЩЕННЯ УСТАНОВ В ПАРОХ. ДОМІ.

Дійшло до відома, що оо. парохи, чи завідателі позволяють собі на поміщення школи, читальні чи кооперативи в паро-

іспит парохіяльний дотично наук, відбудеться дня 29. жовтня 1929. р. о год. 9. рано. — Отці, що хочать піддатися цьому іспитови, мають перед тим виказатися свідоцтвом передконкурсних іспитів з богословських наук і списом прочитаних богословських і духовних книжок.

— о —

Ч. 4435/AB.

ТЕМИ ДО ПИСЬМ. КОНКУРС. ІСПИТУ ПАРОХ. в осіннім речинци.

Подається теми до письм. конкурсного іспиту парохіяльного в осіннім речинци, які кандидати обов'язані в совісті випрацювати самі і надіслати їх тут на 10. днів перед речинцем устного конкурсного іспиту.

З догматики:

1. Ріжниці догматичні між наукою католицькою, а „православною“.

2. Догматичне значіння тексту I. Тим. II. 3. „Бог хоче, щоби всі люди спаслися і прийшли до пізнання правди““.

З моральної:

О теорії моральности діл.

1. Чи може у христіянина трафитися вчинок чисто природний? Услівя максимальні і мінімальні для сього, щоби вчинок людський став надприродно заслуговуючий, — подати після науки св. Альфонса і св. Томи.

2. Інжинір згубив торбу з плянами будови і з 1000 долярами. Сю торбу найшов чоловік, що немаючи поняття о вартости плянів, подер їх, а 1000 дол. сховав собі. По певнім часі прочитав цей посідач лихої віри слідуєче оголошення: хто найшов жовту торбу шкіряну з плянами будови і з 1000 дол.; схоче віддати пляни, яко дуже для мене вартісні, задержуючи собі в нагороду 1000 дол.

Питання: 1. До чого є обов'язаний той, що найшов торбу?

2. Чи знахідник може задержати собі 1000 дол.?

З церковного права:

1. *Citta Vaticana* в світлі права церковного.

2. Правні елементи при заключуванні супружеств після орієнтального церковного права.

Зі св. Письма:

Про установлення св. Тайн (навести місця зі св. Письма, коли і якими словами установив Ісус Христос кожду зі св. Тайн).

З пасторальної:

1. а) Причини, що звільнюють від матеріяльної повної сповіди?

б) Як має бути устроений олтар?

2. Яких способів ужие душпастир, щоби на катихизаційні

науки на вечірні стягнути не лише молодь але й старших в парохії?

3. Матерія Тайни хрещення.

З катихитики:

Перше св. Причастя.

—o—

Ч. 3412.

Конкурс на опорожнені парохії.

Розписується конкурс на слідуючі опорожнені парохії з реч. до 31. жовтня 1929:

дек. Винницький: Чижиків; дек. Войнилівський: Перевозець, Медина; дек. Галицький: Галич; дек. Жидачівський: Облазниця; дек. Калуський: Пійло; дек. Львів: Збоїска; дек. Перегінський: Лецівка; дек. Підкаменецький: Пеняки; дек. Рожнітівський: Берлоги.

—o—

Конкурс на дяка:

Ч. 2715. Розписується конкурс на дяка в Рокитні. — Дотац. 1 зол. від числа дому і треби; хати нема.

—o—

Ч. 4003/AB.

Пошукування за загиненою.

Уряд громадський в Лисци повідомляє, що в р. 1925. утікла з дому Катарина Балан, уроджена Гуменюк, до тепер не вернула і місце її побуту невідоме. Проситься Всч. Духовенство зарядити відшукування згаданої жінчини в своїх парохіях. Єсли она перебуває в котрій парохії, проситься повідомити про се Еп. Ординаріят в Станиславові, згідно Уряд Громадський в Лисци, почта Лисець, повіт Богородчани.

—o—

Ч. 5424/AB.

КОМУНІКАТ

Тов. допомоги убогих церков ім. св. Петра у Львові.

На оголошений АЕп. Відомостях ч. III. з 20. IV. 1929, ч. 2462/AB. і в „Ниві“ ч. 4/1929 конкурс, вплинуло в означеному реченні (до 31. мая с. р.) від парохіяльних комітетів 12 прошень о підмогу для своїх убогих церков. Виділ Товариства на своєму засіданні д. 3. червня с. р. йдучи з допомогою відносним парох. комітетам, уділив:

- 1) на обнову церкви св. о. Николая у Львові — запомоги 100 ам. дол.
- 2) на докінчення будови церкви в Клепарові — запомоги 100 ам. дол.
- 3) на викінчення церкви на Левандівці — запомоги 100 ам. дол.

4) на будову церкви в Гаях к. Львова — запомоги 100 ам. дол.

5) на докінчення будови церкви в Гребенові (дек. Скільський) запомоги 500 зол.

6) на викінчення церкви в Болехові — запомоги 300 зол. 500 зол.

7) на будову церкви в Підлипцях (дек. Золочівський) запом.

8) на будову церкви в Тростянці — запом. 250 зол.

9) на докінч. буд. церкви в Лозині (дек. Янівський) — запом. 250 зол.

10) на будову церкви в Оравчику (дек. Скільський) — зап. 500 зол.

11) на буд. богосл. капл. в Матеушівці (дек. Зарваницьк.) — допом. 250 зол.

12) на докінч. буд. церкви в Зарудю (дек. Зборівськ.) — запом. 250 зол. і pożyczки 1000 зол.

Тому, що фонд, призначений на підмоги майже вичерпаний, а нові вкладки дуже слабо впливають, Виділ Товариства звертається отсим до загалу Духовенства з просьбою, піддержати це Товариство, вписуючи себе й свої Церкви в члени його, приєднуючи йому членів поміж своїми вірними, та **вплачуючи точно членські вкладки** від себе і Церков; без цього Товариство не тільки не може сповняти своєї місії, але й взагалі існувати не зможе. А заслугує воно на особлившу піддержку широких кругів Духовенства через те, що в нинішніх обставинах являється воно **одиноким** жерелом, із якого черпати можуть підмогу вбогі Церкви.

— o —

Ч. 5547/AB.

ПОЛЕ ЕРЕКЦ. ДЛЯ ДЯКІВ.

Поручається ОО. Деканам можливо найскорше скликати *ad hoc* раду деканальну й обговорити приділ поля ерекц. для дяків у всіх парохіях як матерних так й дочерних.

Рада дек. возьме під згляд скількість поля ерекц. даної парохії і приділить після того певну скількість поля (до 5 моргів зглядно висше) з означенням парцелі й обшару для дяка.

Поле призначене для дяка купує церков. Декан виступає яко делегат Орд. — а парох є стороною продаючою. Поле куплене церквою, належить на ню заінтабулювати. Церков відступає це поле до ужитку кожночасному дякови яко нагороду за повнення дяківських обовязків. — Без огляду на то, чи контракт буде довершений чи ні, приказується віддати поле дякови до ужитку вже в осени 1929 року.

Завважається, що приділене поле дякови не може бути ні неужитком ні надто віддалене від села; воно має бути для него засобом до життя.

Визначена скількість поля для дяка в кожній місцевості має бути затверджена М. Ординарятом; тому, що скількість поля залежить від стану церкви і ерекції. ОО. Декани з радою дек.

зроблять тут свої пропозиції щодо купна продажу, які належить надіслати найдалі до кінця серпня с. р.

—о—

Х Р О Н І К А.

Іменування:

Ректором Богословської Академії іменований:

Ч. 38/Орд. о. Др. Йосиф Сліпий, ректор дух. Семинарії.

Деканом Ходорівського декан. іменований:

Ч. 5211. о. Іван Винницький п. в Залізцях.

Завід. Бережанського деканату іменований:

Ч. 3516. о. Евзевій Бачинський п. в Бережанах.

Містодеканами іменовані:

Ч. 4683. о. Василь Терещук п. в Полтві — для дек. Глинянського; Ч. 4120. о. Йосиф Іванець п. в Кудинівцях — для дек. Оліївського; Ч. 3458. о. Роман Лободич п. в Залукві — для дек. Галицького; Ч. 5211. о. Евстахій Радкевич п. в Сугрові — для дек. Ходорівського.

Титул вислуженого декана отримав:

Ч. 3516. о. Іван Заверуха п. в Рибниках.

Крилошанські відзнаки отримали:

Ч. 428. о. Іван Скоробогатий п. в. Цуцилівцях; о. Павло Чехут п. в Заболотівцях; о. Йосиф Костик п. в Бережницях корол.; о. Филімон Ковальський п. в Гніздичеві; Ч. 5106 о. Северин Савчак п. в Шельпаках.

Канон. інституцію отримали:

Ч. 4253. о. Евзебій Бачинський — на Бережани; Ч. 3855. о. Теодор Кутний — на Жуків дек. Береж.; Ч. 3141. о. Михайло Власенко — на Волчів дек. Жидач.; Ч. 5256. о. Михайло Козорів — на Купчинці дек. Козлівск.

Душпастирські посади одержали:

Ч. 2910. о. Петро Барановський — сотр. в Підгайцях; Ч. 2967. о. Іван Костельний — ехс. зав. в Тростянці, дек. Оліївск; Ч. 3216. о. Стефан Кіржецький — зав. в Церковній і ехс. зав. в Ростоцках; Ч. 4925. о. Роман Дякон — зав. в Пійлі; Ч. 4485. о. Тит Долинський — сотр. в Конкольниках; Ч. 3858. о. Михайло Лишак — зав. в Рівні; Ч. 4069. о. Ярослав Раковський — пр. сотр. в Братківцях і ехс. зав. в Лукавиці нижн.; Ч. 4035. о. Василь Грицай — зав. в Калагарівці; Ч. 3215. о. Кароль Єрми — ехс. зав. в Верини; Ч. 4685. о. Миколай Пясецький — зав. в Рибниках; Ч. 4314. о. Ми-

хайло Постригач — сотр. в Радехові; Ч. 5328. о. Володимир Ковальський — зав. з пр. п. в Желехові вел.; Ч. 3817. о. Ігумен монастира Редемптор. — зав. в Збоїсках.

Відпустку з АЕпархії до Епар. Станиславів. одержали:

Ч. 4280. о. Григорій Островський п. в Чернелеві рус.; Ч. 4281. о. Александер Мальчинський зав. в Сороках; Ч. 3174. о. Юрій Бернат — сотр. в Підгайцях; Ч. 1020. Михайло Бойко, Михайло Абрагамовський, Алексій Теофіль Крижановський — богослови; Ч. 3954. Іван Деркевич, богослов.

Похвальні грамоти отримали:

Ч. 3907. о. Іван Гнатів п. Сеняви; Громадяни Сеняви; Іван Гаврилюк, Стефан Гаврилюк, Григорій Чемерис, Лука Кирилюк — госп в Сеняві; Ч. 4994. Йосиф Лобай, госп. в Залісцях стар.; Ч. 4379. Іван Сидор, госп. в Голешові; Ч. 4381. Анна Качоровська — госп. в Дмитровичах; Ч. 3165. Олекса Пилипів і Стах Мигаль — госп. в Вишенці Вел.; Ч. 3120. Марія Вентик — госп. в Жиравці; Ч. 2740. Іван Посмітюх — госп. в Ілавчу; Ч. 2850. Анна Кульчицька — госп. в Доброполю; Ч. 4933. Іванна Міхачевська — госп. в Оброшині; Ч. 4987. Петро Рибак, Михайло і Марія Ништа, Дмитро Бурава, Михайло Карпович, Роман Гороховський, Михайло Воляник — госп. в Залісцях стар.

Звільнення від конк. іспиту отримали:

Ч. 3410. о. Осип Кучкуда п. в Бібцанах — на 6 л.; Ч. 4313. о. Володимир Семків п. в Миклашеві на 6 л.

Ординовані:

Михайло Юхнович, Йосиф Коровець, Зиновій Яцків, Омелян Квіт, Миколай Зубаль, Володимир Шанайда, Юліян Тарантюк, Володимир Рижевський.

— о —

Померли:

о. Евстахій Кloseвич п. в Пійлі дня 1. червня 1929.
о. Евген Гошовський п. в Збоїсках, дня 4. мая 1929.
о. Николай Винницький п. в Галичі дня 16. червня 1929.
Душі їх поручається молитвам ОО. Собратів.

Від Митрополичого Ординаріату :

о. Михайло Яцковський,
Канцлер.

о. Александер Бачинський,
Вік. ген.

Oplatę pocztową uiszczono ryczałtem.

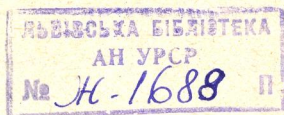
Оплата ричалтова

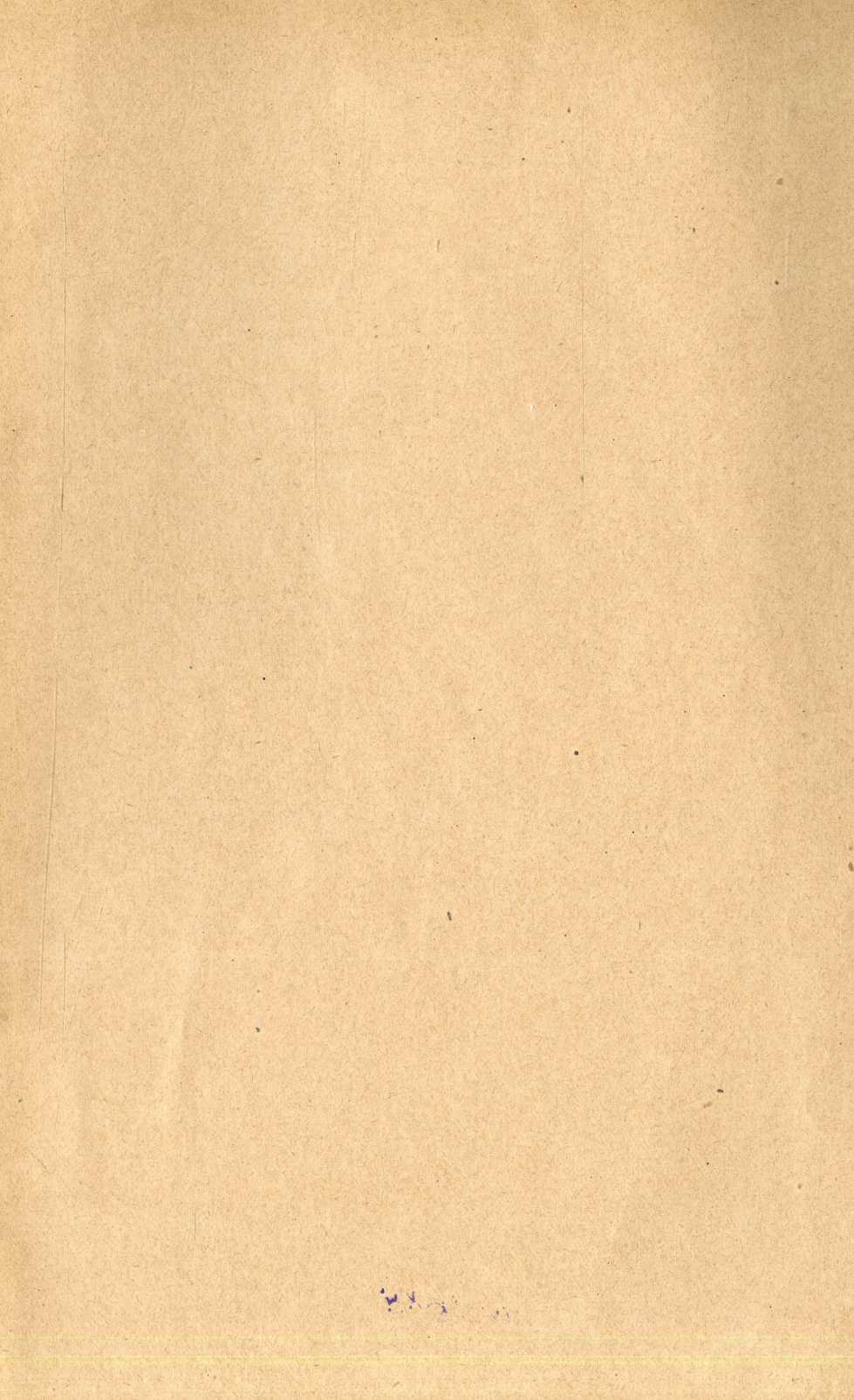
розпор. Міністерства Почт і Тел.
з 25/5 1923, Ч. 2527/V.

Всч. гр. кат. Уряд парохіяльний

В _____

почта _____

ЛНБ им. В. Стефаника

РК 41166

Р.42 1929 т.1-4

Ж 23930

Р.42 1929 т.1-4